Repertoriul jurisprudenței

HOTĂRÂREA CURȚII (Marea Cameră)

27 ianuarie 2026*

Cuprins

I. Cadrul juridic . . . 4
A. Dreptul internațional . . . 4
1. Convenția asupra stupefiantelor . . . 4
2. Convenția asupra substanțelor psihotrope . . . 7
B. Dreptul Uniunii Europene . . . 7
1. Decizia-cadru 2004/757 . . . 7
2. Decizia 2021/3 . . . 8
3. Regulamentul de procedură al Curții . . . 11
II. Situația de fapt aflată la originea litigiului . . . 11
III. Procedura precontencioasă . . . 13
IV. Procedura în fața Curții . . . 14
V. Cu privire la acțiune . . . 14
A. Cu privire la admisibilitate . . . 14
1. Argumentația părților . . . 14
2. Aprecierea Curții . . . 15
B. Cu privire la fond . . . 17
1. Cu privire la al doilea motiv, întemeiat pe încălcarea articolului 3 alineatul (2) TFUE . . . 17
a) Argumentația părților . . . 17

* Limba de procedură: maghiara.

b) Aprecierea Curții 21

2. Cu privire la primul motiv, întemeiat pe încălcarea articolelor 1 și 2 din Decizia 2021/3, precum și a articolului 288 al patrulea paragraf TFUE 23

a) Cu privire la excepția de nelegalitate a Deciziei 2021/3 24

1) Argumentația părților 24

2) Aprecierea Curții 25

b) Cu privire la încălcarea articolelor 1 și 2 din Decizia 2021/3, precum și a articolului 288 al patrulea paragraf TFUE 28

1) Argumentația părților 28

2) Aprecierea Curții 28

3. Cu privire la al treilea motiv, întemeiat pe încălcarea principiului cooperării loiale garantat la articolul 4 alineatul (3) TUE 28

a) Argumentația părților 28

b) Aprecierea Curții 30

Cu privire la cheltuielile de judecată 32

„Neîndeplinirea obligațiilor de către un stat membru – Articolul 258 TFUE – Admisibilitate – Decizia (UE) 2021/3 – Poziția care urmează să fie adoptată, în numele Uniunii Europene, la cea de a șaizeci și treia sesiune reconvocată a Comisiei pentru stupefiante, înființată de Consiliul Economic și Social al Organizației Națiunilor Unite, referitor la modificarea tabelelor de substanțe în ceea ce privește canabisul și substanțe legate de canabis, anexate la Convenția unică asupra stupefiantelor din 1961, astfel cum a fost modificată prin Protocolul din 1972, și la Convenția asupra substanțelor psihotrope din 1971 – Luare de poziție și vot ale unui stat membru contrare acestei poziții a Uniunii – Articolul 4 alineatul (3) TUE – Principiul cooperării loiale – Efectele comportamentului reproșat la data expirării termenului stabilit în avizul motivat – Efecte continue asupra unității și coerenței acțiunii internaționale a Uniunii – Articolul 3 alineatul (2) TFUE – Competență externă exclusivă – Atingere adusă unor norme comune sau modificare a domeniului de aplicare al acestora – Excepție de nelegalitate invocată în apărare – Inadmisibilitate”

În cauza C-271/23,

având ca obiect o acțiune în constatarea neîndeplinirii obligațiilor formulată în temeiul articolului 258 TFUE, introdusă la 27 aprilie 2023,

Comisia Europeană, reprezentată de L. Baumgart, M. Carpus-Carcea și Zs. Teleki, în calitate de agenți,

reclamantă,

împotriva

Ungariei, reprezentată de M. Z. Fehér și G. Koós, în calitate de agenți,

pârâtă,

CURTEA (Marea Cameră),

compusă din domnul K. Lenaerts, președinte, domnul T. von Danwitz, vicepreședinte, domnul F. Biltgen, doamnele K. Jürimäe, M. L. Arastey Sahún și I. Ziemele, domnul J. Passer și doamna O. Spineanu-Matei, președinți de cameră, și domnii S. Rodin, D. Gratsias, M. Gavalec (raportor), Z. Csehi și N. Fenger, judecători,

avocat general: doamna L. Medina,

grefier: doamna M. Siekierzyńska, administratoare,

având în vedere procedura scrisă și în urma ședinței din 15 octombrie 2024,

după ascultarea concluziilor avocatei generale în ședința din 27 februarie 2025,

pronunță prezenta

Hotărâre

1 Prin cererea introductivă, Comisia Europeană solicită Curții:

– constatarea faptului că, întrucât nu a urmat poziția Uniunii Europene la cea de a șaizeci și treia sesiune reconvocată a Comisiei pentru stupefiante referitor la modificarea înscrierii în liste a canabisului și a substanțelor legate de canabis, Ungaria, în primul rând, nu și-a îndeplinit obligațiile care îi revin în temeiul Deciziei (UE) 2021/3 a Consiliului din 23 noiembrie 2020 privind poziția care urmează să fie adoptată, în numele Uniunii Europene, la cea de a șaizeci și treia sesiune reconvocată a Comisiei [pentru stupefiante], referitor la modificarea tabelelor de substanțe în ceea ce privește canabisul și substanțe legate de canabis, anexate la Convenția unică asupra stupefiantelor din 1961, astfel cum a fost modificată prin Protocolul din 1972, și la Convenția asupra substanțelor psihotrope din 1971 (JO 2021, L 4, p. 1), obligatorie pentru aceasta conform articolului 218 alineatul (9) TFUE coroborat cu articolul 288 al patrulea paragraf TFUE, în al doilea rând, a încălcat competența externă exclusivă a Uniunii prevăzută la articolul 3 alineatul (2) TFUE și, în al treilea rând, a încălcat principiul cooperării loiale consacrat la articolul 4 alineatul (3) TUE și

– obligarea Ungariei la plata cheltuielilor de judecată.

I. Cadrul juridic

A. Dreptul internațional

1. Convenția asupra stupefiantelor

2 Convenția unică asupra stupefiantelor din 1961, astfel cum a fost modificată prin Protocolul din 1972 privind modificarea Convenției unice asupra stupefiantelor din 1961, încheiată la New York la 30 martie 1961 (*Recueil des traités des Nations Unies*, vol. 520, nr. 7515, denumită în continuare „Convenția asupra stupefiantelor”), prevede la al optulea paragraf al preambulului:

„dorind să încheie o convenție internațională acceptabilă pentru toți, înlocuind cea mai mare parte a tratatelor existente privitoare la stupefiante, limitând întrebuințarea stupefiantelor la scopuri medicale și științifice și stabilind o cooperare internațională constantă pentru a realiza aceste principii și a atinge aceste scopuri”.

3 Intitulat „Definiții”, articolul 1 din Convenția asupra stupefiantelor prevede la paragraful 1:

„În afară de alte indicații exprese contrare sau în afară de cazul în care contextul cere o altă alternativă, definițiile care urmează se aplică tuturor dispozițiilor prezentei convenții:

a) Termenul «organul» înseamnă Organul internațional de control al stupefiantelor [(denumit în continuare «OICS»)].

[…]

g) Termenul «comisia» înseamnă Comisia [pentru] stupefiante a [C]onsiliului [Economic și Social al Organizației Națiunilor Unite (denumită în continuare «Comisia pentru stupefiante»)].

[…]

j) Termenul «stupefiant» înseamnă toate substanțele din tabelele I și II, fie că sunt naturale sau sintetice.

[…]

u) Expresiile «tabelul I», «tabelul II», «tabelul III» și «tabelul IV» înseamnă listele de stupefiante sau de preparate anexate la prezenta convenție și care vor putea fi modificate, din timp în timp, în conformitate cu articolul 3.

[…]”

4 Intitulat „Substanțe supuse controlului”, articolul 2 din această convenție stipulează:

„1. În afară de ceea ce privește măsurile de control limitat al stupefiantelor, stupefiantele din tabelul I sunt supuse tuturor măsurilor de control aplicabile stupefiantelor, indicate prin prezenta convenție, și, în particular, măsurilor prevăzute în următoarele articole: 4 (paragraful c), 19, 20, 21, 29, 30, 31, 32, 33, 34 și 37.

[…]

5. Stupefiantele din tabelul IV vor fi de asemenea incluse în tabelul I și supuse tuturor măsurilor de control aplicabile stupefiantelor din acest tabel, și pe lângă aceasta:

a) părțile vor trebui să adopte toate măsurile speciale de control pe care le consideră necesare, pe baza proprietăților îndeosebi de periculoase ale stupefiantelor respective, și

b) părțile vor trebui, dacă, după părerea lor, situația din țara lor determină că acesta este mijlocul cel mai indicat de a proteja sănătatea publică, să interzică producția, fabricația, exportul și importul, comerțul, deținerea sau utilizarea acestor stupefiante, cu excepția cantităților care vor putea fi necesare exclusiv pentru cercetarea medicală și științifică, inclusiv încercările clinice care se efectuează cu aceste stupefiante, care vor trebui să aibă loc sub supravegherea și controlul părții respective sau vor trebui să fie subordonate supravegherii și controlului ei.

[…]”

5 Potrivit articolului 3 din convenția menționată, intitulat „Modificările câmpului de aplicare a controlului”:

„1. Dacă o parte sau Organizația Mondială a Sănătății [(OMS)] este în posesia unor informații care, după părerea sa, fac necesară modificarea vreunui tabel, ea se va adresa secretarului general cu o notificare însoțită de toate informațiile respective necesare în sprijinul acesteia.

[…]

4. Dacă [OMS] constată că un preparat nu poate, pe baza substanțelor pe care le conține, să dea naștere la un abuz și nici să producă un efect nociv (paragraful 3) și că stupefiantul pe care-l conține nu este ușor recuperabil, [Comisia pentru stupefiante], ca urmare a recomandării [OMS], va putea să înscrie acest preparat în tabelul III.

5. Dacă [OMS] constată că un stupefiant din tabelul I este susceptibil în mod deosebit să dea naștere la abuzuri și să producă efecte nocive (paragraful 3) și că acest pericol nu este compensat prin avantajele terapeutice apreciabile pe care să nu le posede alte substanțe decât cele din tabelul IV, [Comisia pentru stupefiante] poate, în conformitate cu recomandarea [OMS], să înscrie acest stupefiant în tabelul IV.

6. Dacă o notificare are legătură cu un stupefiant din tabelul I sau din tabelul II ori cu un preparat din tabelul III, [Comisia pentru stupefiante], în afară de acțiunea prevăzută în paragraful 5, poate, în urma recomandărilor [OMS], să modifice unul sau altul dintre tabele, fie:

a) transferând un stupefiant din tabelul I în tabelul II sau din tabelul II în tabelul I; sau

b) ștergând un stupefiant sau un preparat, după caz, dintr-unul din tabele.

7. Toate hotărârile [Comisiei pentru stupefiante], luate în vederea aplicării prezentului articol, vor fi comunicate de către secretarul general tuturor statelor membre ale Organizației Națiunilor Unite [(ONU)], statelor nemembre părți ale prezentei convenții, [OMS] și [OICS]. Hotărârea va intra în vigoare, în privința fiecărei părți, la data primirii comunicării amintite mai sus și părțile vor lua atunci toate măsurile cerute prin prezenta convenție.

[…]”

6 Intitulat „Funcțiile [Comisiei pentru stupefiante]”, articolul 8 din aceeași convenție enunță:

„Comisia [pentru stupefiante] este împuternicită să examineze toate problemele care sunt în legătură cu scopurile prezentei convenții și, mai ales:

a) să modifice tabelele în conformitate cu articolul 3;

[…]”

7 Intitulat „Lupta împotriva traficului ilicit”, articolul 35 din Convenția asupra stupefiantelor prevede la litera a):

„Ținând cont de regimul lor constituțional, juridic și administrativ, părțile:

a) vor asigura, pe plan național, o coordonare a acțiunii preventive și represive împotriva traficului ilicit; în vederea acestui scop, ele vor putea să desemneze un serviciu adecvat însărcinat cu această coordonare.”

8 Intitulat „Dispoziții penale”, articolul 36 din această convenție prevede:

„1. a) Sub rezerva dispozițiilor sale constituționale, fiecare parte va adopta măsurile necesare, pentru ca cultura și producția, fabricația, extracția, prepararea, deținerea, oferirea, punerea în vânzare, distribuirea, procurarea, vânzarea, livrarea, indiferent sub ce formă, mijlocirea, trimiterea, expedierea prin tranzit, transportul, importul și exportul stupefiantelor, care nu sunt conforme cu dispozițiile prezentei convenții, sau orice alt act care, după avizul părții amintite, ar fi contrar dispozițiilor prezentei convenții, să constituie infracțiuni, pasibile de pedeapsă dacă s-au comis în mod intenționat, și pentru ca infracțiunile grave să fie pasibile de o pedeapsă adecvată, și anume de pedepse cu închisoarea sau cu alte pedepse privative de libertate.

[…]

2. Sub rezerva dispozițiilor constituționale ale fiecărei părți, a sistemului său juridic și a legislației sale naționale;

a) […]
(ii) participarea intenționată la oricare dintre infracțiunile amintite, asocierea sau intenția în vederea comiterii sau a tentativei de comitere, precum și actele preparatorii și operațiunile financiare îndeplinite în mod intenționat, relative la infracțiunile despre care este vorba în acest articol, vor constitui infracțiuni pasibile de pedepsele prevăzute în paragraful 1;

[…]

4. Dispozițiile prezentului articol vor fi limitate în materie de competență de […] legislația penală a fiecăreia dintre părți.”

2. Convenția asupra substanțelor psihotrope

9 Convenția asupra substanțelor psihotrope, încheiată la Viena la 21 februarie 1971 (*Recueil des traités des Nations unies*, vol. 1019, p. 175) (denumită în continuare „Convenția asupra substanțelor psihotrope”), prevede la articolul 1, intitulat „Definiții”,:

„În afară de o indicație expresă sau în cazul în care contextul impune să fie altfel, expresiile următoare din prezenta convenție au semnificațiile arătate mai jos:

[…]

e) Expresia «substanță psihotropă» se referă la orice substanță, fie că este de origine naturală, fie de origine sintetică sau la orice produs natural din tabelele I, II, III sau IV.

[…]

g) Expresiile «tabel» I, «tabel II», «tabel III» și «tabel IV» se referă la listele substanțelor psihotrope purtând numerele corespunzătoare, anexate la prezenta convenție, care vor putea fi modificate, conform articolului 2.

[…]”

10 Intitulat „Sfera de aplicare a controlului substanțelor”, articolul 2 din această convenție prevede printre altele procedura care trebuie urmată pentru transferul unei substanțe de la un tabel la altul sau suprimarea înscrierii sale în unul dintre tabele.

B. Dreptul Uniunii Europene

1. Decizia-cadru 2004/757

11 Decizia-cadru 2004/757/JAI a Consiliului din 25 octombrie 2004 de stabilire a dispozițiilor minime privind elementele constitutive ale infracțiunilor și sancțiunile aplicabile în domeniul traficului ilicit de droguri (JO 2004, L 335, p. 8, Ediție specială, 19/vol. 7, p. 66), astfel cum a fost modificată prin Directiva (UE) 2017/2103 a Parlamentului European și a Consiliului din 15 noiembrie 2017 (JO 2017, L 305, p. 12) (denumită în continuare „Decizia-cadru 2004/757”), enunță în considerentul (3):

„Este necesar să se adopte norme minime privind elementele constitutive ale infracțiunilor de trafic ilicit de droguri și de precursori care vor permite o abordare comună la nivelul Uniunii Europene în domeniul combaterii acestui trafic.”

12 Articolul 1 punctul 1 din această decizie-cadru definește noțiunea de „drog” după cum urmează:

„(a) o substanță care face obiectul [Convenției asupra stupefiantelor] sau al [Convenției asupra substanțelor psihotrope];

(b) oricare dintre substanțele enumerate în anexă.”

13 Intitulat „Infracțiuni care au legătură cu traficul de droguri și de precursori”, articolul 2 din decizia-cadru menționată indică la alineatul (1):

„Fiecare stat membru ia măsurile necesare pentru a garanta că următoarele fapte intenționate sunt pedepsite atunci când sunt săvârșite fără drept:

(a) producerea, fabricarea, extragerea, prepararea, oferirea, comercializarea, distribuirea, vânzarea, livrarea în orice condiții, intermedierea, expedierea, expedierea în regim de tranzit, transportul, importul sau exportul de droguri;

(b) cultivarea macului opiaceu, a arbustului de coca sau a canabisului;

(c) deținerea sau achiziția de droguri în vederea desfășurării uneia dintre activitățile menționate la litera (a);

[…]”

14 Intitulat „Sancțiuni”, articolul 4 din decizia-cadru menționată prevede:

„(1) Fiecare stat membru ia măsurile necesare pentru ca infracțiunile prevăzute la articolele 2 și 3 să fie pasibile de sancțiuni penale efective, proporționale și disuasive.

Fiecare stat membru ia măsurile necesare pentru ca infracțiunile prevăzute la articolul 2 să fie pasibile de sancțiuni penale privative de libertate având o durată maximă de cel puțin unu până la trei ani.

(2) Fiecare stat membru ia măsurile necesare pentru ca infracțiunile menționate la articolul 2 alineatul (1) literele (a), (b) și (c) să fie pasibile de sancțiuni penale privative de libertate având o durată maximă de cel puțin cinci până la zece ani, în situațiile următoare:

(a) infracțiunea implică cantități mari de droguri;

(b) infracțiunea implică drogurile cele mai dăunătoare pentru sănătate sau infracțiunea a produs vătămarea gravă a sănătății mai multor persoane.

[…]”

2. Decizia 2021/3

15 Considerentele (5), (7), (9), (11), (12), (21), (22) și (32) ale Deciziei 2021/3 au următorul cuprins:

„(5) Modificarea tabelelor anexate la Convenția asupra stupefiantelor și la Convenția asupra substanțelor psihotrope are efecte directe asupra domeniului de aplicare a dreptului Uniunii în domeniul controlului drogurilor. [Decizia-cadru 2004/757] se aplică substanțelor incluse în tabelele anexate la convențiile respective. Prin urmare, orice modificare a tabelelor anexate la convențiile respective este încorporată direct în normele comune ale Uniunii.

[…]

(7) Uniunea nu este parte la Convenția asupra stupefiantelor sau la Convenția asupra substanțelor psihotrope. Uniunea are statut de observator la [Comisia pentru stupefiante], în cadrul căreia 12 state membre sunt membre cu drept de vot la cea de a șaizeci și treia sesiune reconvocată a [Comisiei pentru stupefiante]. Prin urmare, este necesar ca statele membre respective să fie autorizate de către Consiliu să exprime poziția Uniunii cu privire la modificarea tabelelor de substanțe anexate la Convenția asupra stupefiantelor și la Convenția asupra substanțelor psihotrope, deoarece deciziile privind modificarea la nivel internațional a tabelelor de substanțe anexate la convențiile respective intră în sfera de competență a Uniunii.

[…]

(9) Potrivit evaluării efectuate de Comitetul de experți al OMS, canabisul și rășina de canabis nu sunt în mod special susceptibile să producă efecte adverse similare celor produse de alte substanțe din tabelul IV anexat la Convenția asupra stupefiantelor. În plus, preparatele din canabis au demonstrat un potențial terapeutic de tratament al durerii și al altor afecțiuni medicale, cum ar fi epilepsia și spasmele asociate cu scleroza multiplă.

[…]

(11) Această recomandare nu implică nicio modificare a nivelului internațional de control asupra canabisului și a rășinii de canabis. Recomandarea ține cont în mod corespunzător de evoluțiile științifice din domeniu de la prima includere a canabisului și a rășinii de canabis în Convenția asupra stupefiantelor. Eliminarea canabisului și a rășinii de canabis din tabelul IV anexat la Convenția asupra stupefiantelor ar putea fi benefică pentru promovarea cunoașterii colective a utilității terapeutice și a oricăror efecte nocive asociate canabisului.

(12) Prin urmare, poziția Uniunii ar trebui să fie favorabilă eliminării canabisului și a rășinii de canabis din tabelul IV anexat la Convenția asupra stupefiantelor.

[…]

(21) […] definiția preparatelor din cadrul Convenției asupra stupefiantelor poate include toate produsele care sunt «extracte și tincturi» de canabis ca «preparate» din canabis și, de asemenea, în cazul în care se urmează recomandarea Comitetului de experți OMS de a transfera dronabinolul în tabelul I anexat la Convenția asupra stupefiantelor, ca «preparate» din dronabinol și stereoizomerii acestuia. Prin urmare, OMS a recomandat eliminarea extractelor și tincturilor de canabis din tabelul I anexat la Convenția asupra stupefiantelor.

(22) Informațiile furnizate de OMS după emiterea recomandării respective și analiza impactului recomandării respective de către [OICS] clarifică faptul că recomandarea respectivă nu implică nicio modificare a nivelului internațional de control asupra extractelor și tincturilor de canabis și că nu se așteaptă ca recomandarea respectivă să aibă vreun impact asupra obligațiilor statelor membre în materie de control sau de raportare. În plus, eliminarea extractelor și tincturilor de canabis din tabelul I anexat la Convenția asupra stupefiantelor ar spori gradul de certitudine a controlului asupra produselor derivate fără utilizarea unui solvent, ci prin aplicarea căldurii și a presiunii.

[…]

(32) Este oportun să se stabilească poziția care urmează să fie luată în numele Uniunii în cadrul [Comisiei pentru stupefiante] cu privire la modificarea tabelelor de substanțe în ceea ce privește canabisul și substanțe legate de canabis, întrucât deciziile privind modificarea tabelelor din convenții în ceea ce privește canabisul și substanțele asociate canabisului, menționate anterior, vor afecta direct conținutul dreptului Uniunii, și anume [Decizia-cadru 2004/757].”

16 Articolul 1 din această decizie prevede:

„Poziția care urmează să fie adoptată, în numele Uniunii, de statele membre la cea de a șaizeci și treia sesiune reconvocată a Comisiei [pentru stupefiante] […] care este programată să se desfășoare în perioada 2-4 decembrie 2020, când organismul respectiv va fi invitat să adopte decizii privind adăugarea sau eliminarea unor substanțe în/din tabelele anexate la [Convenția asupra stupefiantelor] și la [Convenția asupra substanțelor psihotrope], este în conformitate cu poziția prezentată în anexa la prezenta decizie.”

17 Articolul 2 din decizia menționată prevede:

„Poziția menționată la articolul 1 este exprimată de statele membre care sunt membre ale [Comisiei pentru stupefiante], acționând împreună în interesul Uniunii.”

18 Anexa la aceeași decizie are următorul cuprins:

„Poziția care urmează să fie adoptată de statele membre care sunt membre ale Comisiei [pentru stupefiante] […], acționând împreună în interesul Uniunii, la cea de a șaizeci și treia sesiune reconvocată a [Comisiei pentru stupefiante], care este programată să se desfășoare în perioada 2-4 decembrie 2020:

1. eliminarea canabisului și a rășinii de canabis din tabelul IV anexat la Convenția asupra stupefiantelor […];

2. adăugarea dronabinolului și stereoizomerilor acestuia (*delta*-9-tetrahidrocanabinol) în tabelul I anexat la Convenția asupra stupefiantelor și, dacă recomandarea respectivă este adoptată, eliminarea acestor substanțe din tabelul II anexat la Convenția asupra substanțelor psihotrope;

3. adăugarea tetrahidrocanabinolului (izomeri ai *delta*-9-tetrahidrocanabinolului) în tabelul I anexat la Convenția asupra stupefiantelor, sub rezerva adoptării de către [Comisia pentru stupefiante] a recomandării de a adăuga dronabinolul și stereoizomerii acestuia (*delta* -9-tetrahidrocanabinol) în tabelul I anexat la Convenția asupra stupefiantelor și, dacă recomandarea respectivă este adoptată, eliminarea acestei substanțe din tabelul I anexat la Convenția asupra substanțelor psihotrope;

4. eliminarea termenului «extracte și tincturi» din tabelul I anexat la Convenția asupra stupefiantelor;

5. neadăugarea notei de subsol «Preparatele care conțin predominant canabidiol și nu mai mult de 0,2 % *delta*-9-tetrahidrocanabinol nu se află sub control internațional.» la rubrica referitoare la canabis și rășina de canabis din tabelul I anexat la Convenția asupra stupefiantelor;

6. neadăugarea în tabelul III anexat la Convenția asupra stupefiantelor a preparatelor produse fie prin sinteză chimică, fie ca preparate din canabis, care sunt combinate cu unul sau mai multe alte ingrediente pentru a forma preparate farmaceutice din care să nu se poată extrage *delta* -9-tetrahidrocanabinol (dronabinol) prin mijloace ușor accesibile sau într-o proporție care să constituie un risc pentru sănătatea publică.

Pentru a asigura includerea coerentă în tabele a substanțelor și pentru a evita riscul ca o substanță să fie inclusă atât în tabelele anexate la Convenția asupra stupefiantelor, cât și în tabelele anexate la Convenția asupra substanțelor psihotrope, statele membre care sunt membre în [Comisia pentru stupefiante] pot accepta un vot comun privind recomandările respective."

3. Regulamentul de procedură al Curții

19 Intitulat „Cererea de suspendare sau de măsuri provizorii", articolul 160 din Regulamentul de procedură al Curții prevede la alineatul (1):

„(1) Orice cerere de suspendare a executării unui act al unei instituții, formulată în temeiul articolelor 278 TFUE și 157 TCEEA, este admisibilă numai în cazul în care solicitantul a atacat acel act în cadrul unei acțiuni în fața Curții."

II. Situația de fapt aflată la originea litigiului

20 La 24 ianuarie 2019, OMS a prezentat șase recomandări, numerotate de la 5.1 la 5.6 (denumite în continuare „recomandările OMS"), de modificare a clasificării canabisului și a substanțelor legate de canabis în conformitate cu Convenția asupra stupefiantelor și cu Convenția asupra substanțelor psihotrope (denumite în continuare, împreună, „cele două convenții în cauză").

21 Fiecare dintre cele două convenții în cauză are, în anexă, patru tabele, numerotate de la I la IV, care întocmesc liste de stupefiante sau de preparate care conțin stupefiante și, respectiv, de substanțe psihotrope.

22 Obiectivul recomandărilor OMS era, pe de o parte, de a se asigura că substanțele vizate fac obiectul celui mai pertinent control internațional prevăzut de cele două convenții în cauză, ținând seama de stadiul actual al cunoștințelor științifice și medicale, precum și de practicile administrative, și, pe de altă parte, de a garanta disponibilitatea, cercetarea și dezvoltarea preparatelor care conțin substanțe legate de canabis în scopuri medicale.

23 Aceste recomandări au fost dezbătute în cadrul celei de a patra și al celei de a cincea reuniuni intersesionale ale Comisiei pentru stupefiante, care au avut loc la 24 iunie și la 23 septembrie 2019. Această comisie, ale cărei funcții și competențe sunt definite în special în cele două convenții în cauză, este competentă să modifice tabelele anexate la aceste două convenții pe baza recomandărilor OMS, care acționează în conformitate cu recomandările comitetului său de experți privind dependența de droguri.

24 Comisia pentru stupefiante este compusă din 53 de state care sunt membre ale Organizației Națiunilor Unite și sunt selectate de Consiliul Economic și Social al Organizației Națiunilor Unite. În luna decembrie 2020, 12 state membre ale Uniunii, printre care și Ungaria, erau

membre cu drept de vot ale acestei comisii, toate statele membre ale Uniunii fiind părți la cele două convenții în discuție. La rândul său, Uniunea are statut de observator în cadrul comisiei menționate.

25 În cursul reuniunilor amintite la punctul 23 din prezenta hotărâre, OICS și Biroul Națiunilor Unite pentru Droguri și Criminalitate (UNODC) au adus clarificări și au evaluat impactul recomandărilor OMS.

26 Pe de altă parte, după ce a decis, în luna martie 2020, să amâne votul cu privire la recomandările OMS, Comisia pentru stupefiante a organizat trei discuții tematice între luna iunie și luna octombrie 2020, urmate, la 8 octombrie 2020, de o reuniune intersesională deschisă tuturor părților interesate, în cursul căreia au fost rezumate rezultatele discuțiilor precedente.

27 Votul asupra acestor recomandări a fost înscris pe ordinea de zi a celei de a șaizeci și treia sesiuni ordinare a Comisiei pentru stupefiante din 2-4 decembrie 2020.

28 În această perspectivă, reprezentanți ai statelor membre au discutat în mai multe rânduri recomandările OMS în cadrul Grupului de lucru orizontal pentru substanțe stupefiante al Consiliului. Observatorul European pentru Droguri și Toxicomanie (OEDT), care a fost înlocuit între timp de Agenția Uniunii Europene privind Drogurile (EUDA), a evaluat de asemenea impactul acestor recomandări.

29 Comisia a adoptat, la 16 octombrie 2020, o Propunere de decizie a Consiliului privind poziția care urmează să fie adoptată, în numele Uniunii Europene, în cadrul celei de a șaizeci și treia sesiuni reconvocate a Comisiei [pentru stupefiante], cu privire la modificarea tabelelor de substanțe anexate la Convenția unică asupra stupefiantelor din 1961, astfel cum a fost modificată prin Protocolul din 1972, și la Convenția asupra substanțelor psihotrope din 1971 [COM(2020) 659 final/2].

30 Grupului de lucru orizontal pentru substanțe stupefiante al Consiliului a examinat această propunere, cu privire la care Consiliul a votat prin procedură scrisă la 23 noiembrie 2020. Consiliul a adoptat Decizia 2021/3 cu majoritate calificată în conformitate cu articolul 218 alineatul (9) primul paragraf TFUE. Cu această ocazie, Ungaria a votat împotriva propunerii menționate, iar Republica Bulgaria s-a abținut. Toate statele membre sunt destinatarele acestei decizii.

31 În temeiul articolelor 1 și 2 din Decizia 2021/3, cele 12 state membre care erau membre ale Comisiei pentru stupefiante, acționând împreună în numele Uniunii și în interesul acesteia, trebuiau să exprime, cu ocazia celei de a șaizeci și treia sesiuni reconvocate a Comisiei pentru stupefiante, poziția care figurează în anexa la această decizie. Punctele 1-6 din anexa la decizia menționată corespund recomandărilor OMS.

32 La 2 decembrie 2020, în cadrul Comisiei pentru stupefiante a avut loc un vot cu privire la recomandările OMS. Recomandările OMS 5.2-5.6 au fost respinse. În schimb, Recomandarea 5.1 a OMS (denumită în continuare „recomandarea 5.1”) a fost adoptată cu majoritatea minimă necesară (27 de voturi pentru, 25 de voturi împotrivă și o abținere). Aceasta urmărea eliminarea canabisului și a rășinii de canabis din tabelul IV anexat la Convenția asupra stupefiantelor, care conține lista celor mai periculoase substanțe care nu au întrebuințare medicală. Recomandarea 5.4 a OMS (denumită în continuare „recomandarea 5.4”) urmărea la rândul ei eliminarea termenilor „extracte și tincturi” din tabelul I anexat la Convenția asupra stupefiantelor.

33 Ungaria a votat împotriva recomandărilor 5.1 și 5.4. În plus, aceasta a declarat, în cadrul Comisiei pentru stupefiante, că adoptarea recomandărilor OMS ar spori utilizarea deja în creștere a canabisului și ar implica o ingerință nejustificată în politicile naționale.

III. Procedura precontencioasă

34 Considerând că votul Ungariei și poziția pe care a adoptat-o în cadrul Comisiei pentru stupefiante constituiau o neîndeplinire a obligațiilor care îi revin în temeiul Deciziei 2021/3, dar și al articolului 3 alineatul (2) TFUE și al principiului cooperării loiale prevăzut la articolul 4 alineatul (3) TUE, Comisia a trimis Ungariei o scrisoare de punere în întârziere la 18 februarie 2021.

35 În răspunsul său din 19 aprilie 2021, Ungaria a amintit că exprimase deja rezerve cu privire la recomandările OMS în cursul procedurii de adoptare a Deciziei 2021/3, ceea ce a determinat-o să voteze împotriva acestei din urmă decizii. Recomandarea 5.1 ar fi transmis publicului mesajul eronat că riscurile sociale și pentru sănătatea publică ale canabisului erau supraestimate, ceea ce ar putea avea impact negativ asupra tendinței deja în creștere a consumului de canabis.

36 În ceea ce privește Recomandarea 5.4, aceasta ar fi redus nivelul controalelor internaționale ale extractelor și soluțiilor de canabis care nu conțin tetrahidrocanabinol (denumit în continuare „THC”), în pofida riscurilor sociale și pentru sănătatea publică asociate consumului acestora.

37 Opunându-se acestei recomandări, intenția Ungariei a fost de a menține neschimbat nivelul internațional de control pentru extractele de canabis și soluțiile care nu conțin THC. Potrivit acestui stat membru, OMS și organizațiile sale partenere nu furnizaseră dovezi științifice concludente potrivit cărora canabisul era mai puțin nociv pentru sănătate decât ceea ce se prezuma anterior. Aceste extracte și aceste soluții care nu conțin THC ar putea conține alte substanțe cu efecte psihotrope sau ar putea fi utilizate ca precursori. În sfârșit, recomandările OMS nu ar promova întrebuințarea medicală a canabisului. Obiectivul lor ar fi mai degrabă cercetarea privind o astfel de întrebuințare, dar aceste recomandări nu ar fi de natură să atingă acest obiectiv.

38 Întrucât a considerat neconvingătoare argumentele invocate de guvernul maghiar, Comisia a emis un aviz motivat la 12 noiembrie 2021. Acest aviz motivat arăta, în primul rând, că motivele pentru care Ungaria nu a urmat poziția adoptată de Consiliu nu erau pertinente, ținând seama de natura obligatorie a Deciziei 2021/3. În al doilea rând, Comisia a susținut că Ungaria a încălcat articolul 3 alineatul (2) TFUE întrucât acțiunea acestui stat membru privea un domeniu în care Uniunea dispune de o competență externă exclusivă. În al treilea rând, Ungaria ar fi încălcat obligația de cooperare loială consacrată la articolul 4 alineatul (3) TUE, cu atât mai mult cu cât caracterul inopinat al acțiunii acestui stat membru ar fi slăbit și mai mult poziția Uniunii în cadrul Comisiei pentru stupefiante. În această privință, Comisia și-a exprimat îngrijorarea cu privire la probabilitatea ca Ungaria să adopte un comportament similar în viitor în împrejurări asemănătoare.

39 Ungaria a răspuns la avizul motivat la 11 ianuarie 2022, menținându-și poziția pe care o considera întemeiată în raport cu considerații de politică sanitară, dar și de politică socială. Referindu-se la o anchetă națională, Ungaria și-a exprimat îngrijorarea cu privire la creșterea consumului de canabis și a subliniat angajamentul său de a reduce dependența de droguri. Ungaria a subliniat de

asemenea caracterul specific al prezentei cauze, subliniind pertinența și importanța explicațiilor sale privind votul în cadrul Comisiei pentru stupefiante. Totodată, aceasta a contestat ideea că ar putea adopta un comportament similar în viitor în împrejurări asemănătoare.

IV. Procedura în fața Curții

40 Întrucât a considerat în continuare neconvingătoare argumentele invocate de Ungaria, Comisia a decis, la 15 februarie 2023, să sesizeze Curtea cu o acțiune în constatarea neîndeplinirii de către acest stat membru a obligațiilor care îi revin în temeiul dreptului Uniunii prin încălcarea, în primul rând, a poziției Uniunii stabilite prin Decizia 2021/3, în al doilea rând, a competenței externe exclusive a Uniunii, astfel cum este definită la articolul 3 alineatul (2) TFUE, și, în al treilea rând, a principiului cooperării loiale prevăzut la articolul 4 alineatul (3) TUE. Comisia solicită de asemenea obligarea Ungariei la plata cheltuielilor de judecată.

41 Ungaria solicită Curții:

– respingerea acțiunii ca inadmisibilă întrucât nu este nici conformă cu articolul 258 TFUE, nici compatibilă cu principiul cooperării loiale prevăzut la articolul 4 alineatul (3) TUE;

– în subsidiar, respingerea acesteia ca nefondată și

– în orice caz, obligarea Comisiei la plata cheltuielilor de judecată.

V. Cu privire la acțiune

A. Cu privire la admisibilitate

1. Argumentația părților

42 Ungaria a invocat inadmisibilitatea prezentei acțiuni. Astfel, nici în scrisoarea de punere în întârziere, nici în avizul motivat, Comisia nu ar fi precizat comportamentul pe care Ungaria trebuia să îl adopte pentru a pune capăt încălcării care i se reproșează. În plus, nicio măsură nu ar permite Ungariei să se conformeze obligației care îi revine, potrivit Comisiei, în temeiul dreptului Uniunii, din moment ce votul pe care l-a exprimat nu poate fi, în mod evident, modificat. Or, din Hotărârea din 7 aprilie 2011, Comisia/Portugalia (C-20/09, EU:C:2011:214, punctul 41), și din Hotărârea din 25 octombrie 2001, Germania/Comisia (C-276/99, EU:C:2001:576, punctul 24), ar rezulta că finalitatea procedurii de constatare a neîndeplinirii obligațiilor este de a obține o schimbare de comportament a statului urmărit.

43 Comisia nu ar fi demonstrat nici existența unor efecte reale și perceptibile ale comportamentului Ungariei, care persistă dincolo de procesul decizional în litigiu și care pun în cauză unitatea, precum și coerența acțiunii externe a Uniunii.

44 Pe de altă parte, argumentul Comisiei întemeiat pe „probabilitatea ca Ungaria să adopte un comportament similar în viitor în împrejurări asemănătoare” s-ar întemeia pe o simplă supoziție. Astfel, procedura pe care o urmează un stat membru într-o situație specifică ar fi strâns legată de aceasta din urmă și de interesele aflate în joc. Poziția unui stat membru în cadrul unor negocieri

internaționale nu poate fi, așadar, determinată de modul în care acesta a acționat anterior într-un anumit caz. Cu toate acestea, ar fi posibil ca, fiind chemat să se pronunțe din nou cu privire la un anumit aspect, statul membru în cauză să adopte aceeași decizie dacă acel lucru este necesar în vederea protejării unui interes esențial al acestui stat membru, dar să se conformeze pe deplin instrucțiunilor Uniunii în ceea ce privește toate celelalte modificări.

45 În plus, chiar presupunând că comportamentul Ungariei a avut asupra unității și coerenței acțiunii externe a Uniunii un impact care depășește cadrul prezentului litigiu, Comisia nu ar fi demonstrat în ce mod acțiunea în constatarea neîndeplinirii obligațiilor pe care a introdus-o împotriva Ungariei ar putea remedia această situație.

46 În sfârșit, Ungaria și-ar fi exprimat dezacordul înainte de adoptarea Deciziei 2021/3 și nu ar fi avut niciun alt mijloc de a o contesta decât îndepărtându-se de poziția reflectată în anexa la Decizia 2021/3 cu ocazia celei de a șaizeci și treia sesiuni reconvocate a Comisiei [pentru stupefiante].

47 Comisia solicită respingerea excepției de inadmisibilitate invocate de Ungaria, întemeindu-se în principal pe Hotărârea din 27 martie 2019, Comisia/Germania (C-620/16, EU:C:2019:256, punctele 45-52 și 57).

48 Comisia adaugă că ea consideră drept foarte îngrijorătoare afirmația Ungariei potrivit căreia din comportamentul pe care l-a avut cu ocazia votului în cadrul Comisiei pentru stupefiante nu se pot trage concluzii în ceea ce privește atitudinea pe care o va adopta în viitor. Ungaria ar admite astfel că nu are în mod necesar intenția de a se alinia în viitor la poziția Uniunii, astfel cum este stabilită în deciziile Consiliului, ci, dimpotrivă, intenționează să își stabilească poziția de la caz la caz. Așadar, Ungaria nu ar putea afirma în mod valabil că comportamentul său nu este condamnabil din punctul de vedere al dreptului Uniunii sau că nu a avut consecințe pentru Uniune.

2. Aprecierea Curții

49 Excepția de inadmisibilitate ridicată de Ungaria se întemeiază în esență pe patru argumente, care trebuie examinate în mod succesiv.

50 În primul rând, Ungaria reproșează Comisiei că nu a precizat comportamentul pe care ar trebui să îl adopte pentru a pune capăt neîndeplinirii obligațiilor care îi este reproșată.

51 Comisia nu poate fi însă obligată să indice în avizul motivat măsurile care ar permite eliminarea neîndeplinirii obligațiilor imputate (Hotărârea din 11 iulie 1991, Comisia/Portugalia, C-247/89, EU:C:1991:305, punctul 22, și Hotărârea din 26 martie 2009, Comisia/Grecia, C-559/07, EU:C:2009:198, punctul 23).

52 Astfel, o acțiune introdusă în temeiul articolului 258 TFUE are ca obiect constatarea neîndeplinirii de către un stat membru a obligațiilor sale rezultate din dreptul Uniunii. O asemenea constatare obligă statul membru în cauză, potrivit chiar termenilor articolului 260 alineatul (1) TFUE, să ia măsurile pe care le impune executarea hotărârii Curții. În consecință, ca și Comisia, Curtea nu poate obliga un stat membru care face obiectul unei acțiuni în constatarea neîndeplinirii obligațiilor să adopte anumite măsuri (Hotărârea din 14 aprilie 2005, Comisia/Germania, C-104/02, EU:C:2005:219, punctul 49, și Hotărârea din 5 octombrie 2006, Comisia/Germania, C-105/02, EU:C:2006:637, punctul 44), astfel încât, în cadrul procedurii principale, Comisia nu poate solicita Curții să emită un ordin statului în cauză [a se vedea în acest sens Hotărârea din

2 octombrie 2008, Comisia/Grecia, C-36/08, EU:C:2008:536, punctul 9, și Hotărârea din 2 aprilie 2020, Comisia/Polonia, Ungaria și Republica Cehă (Mecanism de transfer temporar al solicitanților de protecție internațională), C-715/17, C-718/17 și C-719/17, EU:C:2020:257, punctul 56].

53 În schimb, în sistemul căilor de atac instituit prin tratate, Comisia poate, în cadrul unei proceduri privind măsurile provizorii întemeiate pe articolul 279 TFUE, să solicite Curții dispunerea unor măsuri provizorii precum un ordin în vederea prezervării intereselor protejate de dispozițiile de drept al Uniunii a căror încălcare este invocată (a se vedea în acest sens Ordonanța din 29 iunie 1994, Comisia/Grecia, C-120/94 R, EU:C:1994:275, punctele 42 și 98, precum și Ordonanța din 20 noiembrie 2017, Comisia/Polonia, C-441/17 R, EU:C:2017:877, punctul 96, și Ordonanța vicepreședintei Curții din 14 iulie 2021, Comisia/Polonia, C-204/21 R, EU:C:2021:593, punctul 54).

54 Prezenta acțiune este, prin urmare, admisibilă în măsura în care, prin aceasta, Comisia se limitează să solicite Curții constatarea unei încălcări obiective a dreptului Uniunii în privința Ungariei [a se vedea în acest sens Hotărârea din 1 martie 1983, Comisia/Belgia, 301/81, EU:C:1983:51, punctul 8, precum și Hotărârea din 2 aprilie 2020, Comisia/Polonia, Ungaria și Republica Cehă (Mecanism de transfer temporar al solicitanților de protecție internațională), C-715/17, C-718/17 și C-719/17, EU:C:2020:257, punctul 52 și jurisprudența citată].

55 În al doilea rând, Ungaria arată că ea nu ar mai putea, în orice caz, să pună capăt neîndeplinirii obligațiilor care face obiectul acțiunii și că Comisia nu a demonstrat existența unor efecte reale și perceptibile ale comportamentului Ungariei care persistă dincolo de procesul de luare a deciziei în cauză. Acest stat membru susține, în plus, că comportamentul care îi este reproșat nu a avut niciun impact asupra unității și coerenței acțiunii externe a Uniunii.

56 Or, pe de o parte, un stat membru care, prin comportamentul său, aduce atingere realizării obiectivului inerent unei decizii adoptate în temeiul articolului 218 alineatul (9) TFUE nu poate evita o procedură de constatare a neîndeplinirii obligațiilor pentru motivul că această neîndeplinire a obligațiilor și-a epuizat deja efectele. În caz contrar, Comisia s-ar afla în imposibilitatea să acționeze, în cadrul competențelor pe care le deține în temeiul articolului 258 TFUE, împotriva statului membru în cauză în fața Curții în vederea constatării unei asemenea neîndepliniri a obligațiilor și a înfăptuirii depline a misiunii sale de gardian al tratatelor pe care i-o conferă articolul 17 TUE. În ceea ce privește împrejurarea potrivit căreia nu ar mai fi posibilă remedierea pretinsei atingeri aduse reputației și credibilității Uniunii, ea nu poate, în orice caz, să conducă la inadmisibilitatea prezentei acțiuni. Astfel, nu se poate admite ca un stat membru să poată invoca un fapt împlinit al cărui autor este pentru a se sustrage unei acțiuni în constatarea neîndeplinirii obligațiilor în fața Curții (a se vedea în acest sens Hotărârea din 27 martie 2019, Comisia/Germania, C-620/16, EU:C:2019:256, punctele 48, 49 și 57).

57 În plus, a accepta inadmisibilitatea unei acțiuni în constatarea neîndeplinirii obligațiilor împotriva unui stat membru ca urmare a unei încălcări a unei decizii adoptate în temeiul articolului 218 alineatul (9) din TFUE ar aduce atingere atât caracterului obligatoriu al deciziilor, în temeiul articolului 288 al patrulea paragraf TFUE, cât și, în general, respectării valorilor pe care, în conformitate cu articolul 2 TUE, se întemeiază Uniunea, printre care figurează în special statul de drept. Eventual, după ce a participat la dezbateri și la votul în cadrul Consiliului cu privire la o decizie de adoptare a unei poziții a Uniunii, un stat membru ar putea să se dezică de această decizie după adoptarea ei, având în același timp garanția că Comisia nu ar putea sesiza Curtea cu

o acțiune în temeiul articolului 258 TFUE împotriva unei asemenea neîndepliniri a obligațiilor (a se vedea în acest sens Hotărârea din 27 martie 2019, Comisia/Germania, C-620/16, EU:C:2019:256, punctele 50 și 51).

58 Pe de altă parte, nu se poate considera că toate efectele comportamentului în litigiu al Ungariei în cadrul sesiunii Comisiei pentru stupefiante au încetat la sfârșitul acestei sesiuni. Astfel, ele se manifestă atât la nivelul unității, cât și al coerenței acțiunii externe a Uniunii în cadrul acestui organism internațional. Prin urmare, aceste efecte chiar depășesc procesul decizional concret vizat, în timp ce o decizie adoptată în temeiul articolului 218 alineatul (9) TFUE are ca obiectiv tocmai garantarea acestor interese (a se vedea în acest sens Hotărârea din 27 martie 2019, Comisia/Germania, C-620/16, EU:C:2019:256, punctele 46, 47 și 52, precum și jurisprudența citată).

59 În al treilea rând, Ungaria susține că Comisia nu a demonstrat nici riscul de reiterare a unei asemenea neîndepliniri a obligațiilor.

60 În această privință, este suficient să se constate că riscul de reiterare a unei neîndepliniri a obligațiilor nu este o condiție de admisibilitate a unei acțiuni în constatarea neîndeplinirii obligațiilor.

61 În al patrulea rând, Ungaria amintește că și-a exprimat dezacordul înainte de adoptarea Deciziei 2021/3. Ea arată în această privință că nu a avut niciun alt mijloc de a o contesta decât exprimându-și propria poziție la cea de a șaizeci și treia sesiune reconvocată a Comisiei pentru stupefiante, în locul celei stabilite în această decizie.

62 Un astfel de argument ține însă de examinarea pe fond a prezentei acțiuni și nu poate, prin urmare, să împiedice admisibilitatea acesteia.

63 Având în vedere ansamblul considerațiilor care precedă, acțiunea introdusă de Comisie trebuie declarată admisibilă.

B. Cu privire la fond

64 În susținerea acțiunii formulate, Comisia invocă trei motive, întemeiate, primul, pe încălcarea poziției Uniunii stabilite prin Decizia 2021/3, al doilea, pe încălcarea competenței externe exclusive a Uniunii, astfel cum este consacrată la articolul 3 alineatul (2) TFUE, și, al treilea, pe încălcarea principiului cooperării loiale prevăzut la articolul 4 alineatul (3) TUE.

65 Curtea consideră oportun să examineze mai întâi al doilea motiv invocat de Comisie.

1. Cu privire la al doilea motiv, întemeiat pe încălcarea articolului 3 alineatul (2) TFUE

a) Argumentația părților

66 În cererea introductivă, Comisia susține că, prin nerespectarea Deciziei 2021/3, Ungaria a încălcat competența externă exclusivă a Uniunii, astfel cum este prevăzută la articolul 3 alineatul (2) TFUE. Astfel, modificările aduse tabelelor anexate la cele două convenții în cauză ar avea

repercusiuni directe asupra domeniului de aplicare al legislației Uniunii în domeniul controlului drogurilor. Nu ar avea importanță dacă aceste modificări se referă la substanțe care sunt deja supuse controlului în întreaga Uniune sau dacă efectuează prima lor clasificare.

67 Întrucât Uniunea nu este parte la aceste două convenții, statele membre ar fi obligate să reprezinte poziția acesteia în forurile internaționale create pentru a asigura efectul deplin al convențiilor menționate, în conformitate cu poziția definită de Consiliu într-o decizie adoptată în conformitate cu articolul 218 alineatul (9) TFUE, precum Decizia 2021/3.

68 În memoriul în apărare, Ungaria se opune interpretării Comisiei potrivit căreia modificarea tabelelor anexate la cele două convenții în cauză ar ține de competența exclusivă a Uniunii. Astfel, ea susține că din articolul 1 punctul 1 litera (a) din Decizia-cadru 2004/757 reiese că retragerea unei substanțe din tabelul IV din aceste două convenții nu are impact asupra domeniului de aplicare al acestei decizii-cadru atunci când substanța în discuție este încă înscrisă într-un alt tabel anexat la convențiile menționate.

69 Prin urmare, modificarea, în conformitate cu recomandările 5.1 și 5.4, a tabelelor anexate la aceleași convenții nu ar avea impact asupra normelor Uniunii și nici asupra domeniului lor de aplicare. Niciuna dintre aceste două recomandări nu ar modifica noțiunea de „drog” în sensul articolului 1 punctul 1 din decizia-cadru menționată.

70 În special în ceea ce privește recomandarea 5.4, ea nu ar fi determinat nicio modificare de fond, din moment ce eliminarea propusă a termenilor „extracte și tincturi” ar privi substanțe care nu se încadrează în noțiunea de „drog” în sensul Deciziei-cadru 2004/757. În această privință, Curtea ar fi statuat, în Hotărârea din 19 noiembrie 2020, B S și C A [Comercializarea canabidiolului (CBD)] (C-663/18, EU:C:2020:938, punctul 75), că, întrucât canabidiolul (CBD) nu conține un principiu psihoactiv, ar fi contrar scopului și spiritului general al Convenției asupra stupefiantelor ca acesta să fie inclus în definiția „stupefiantelor” ca extract de canabis.

71 Pe de altă parte, din considerentele (11) și (22) ale Deciziei 2021/3 ar reieși că era clar pentru legiuitorul Uniunii că recomandarea 5.4 nu ar avea impact asupra obligațiilor de control sau de raportare ale statelor membre.

72 Considerentele (5) și (7) ale acestei decizii ar confirma că intră în competența Uniunii includerea la nivel internațional a anumitor substanțe în tabelele anexate la cele două convenții în cauză și deciziile privind această includere, ceea ce face trimitere la ipoteza în care o nouă substanță apare în lista unuia dintre aceste tabele. O modificare ce constă în a înscrie în tabelele menționate o substanță deja plasată sub control, precum canabisul, nu ar determina, în consecință, o modificare a domeniului de aplicare al Deciziei-cadru 2004/757.

73 Faptul că Comisia nu a demonstrat corespunzător cerințelor legale că modificarea celor două convenții în cauză ar modifica domeniul de aplicare al normelor Uniunii ar afecta legalitatea Deciziei 2021/3 și ar lipsi de pertinență al doilea motiv al Comisiei.

74 În memoriul său în replică, Comisia precizează că Consiliul poate adopta o decizie întemeiată pe articolul 218 alineatul (9) TFUE atât în cadrul competenței exclusive a Uniunii, cât și în cadrul competenței sale partajate. Prin urmare, argumentul întemeiat pe lipsa competenței exclusive a Uniunii de a adopta Decizia 2021/3 ar fi inoperant.

75 Cu titlu subsidiar, Comisia adaugă că, pentru a stabili competența externă exclusivă a Uniunii, în temeiul articolului 3 alineatul (2) TFUE, nu este necesar să fie certă atingerea adusă sau modificarea normelor comune printr-un angajament internațional asumat de statele membre, fiind suficient un simplu risc de a se aduce atingere sau de modificare. Ar putea de asemenea să se aducă atingere sau să se modifice domeniul de aplicare al normelor Uniunii prin angajamente internaționale, în special atunci când acestea din urmă țin de un domeniu acoperit deja în mare parte de astfel de norme, așa cum ar fi indicat Curtea în special în Avizul 2/91 (Convenția nr. 170 a OIM) din 19 martie 1993 (EU:C:1993:106, punctele 25 și 26).

76 Potrivit Hotărârii din 4 septembrie 2014, Comisia/Consiliul, C-114/12, EU:C:2014:2151, punctul 74), existența unei competențe exclusive a Uniunii ar trebui să se întemeieze pe o analiză globală și concretă a relației care există între acordul internațional preconizat și dreptul Uniunii în vigoare.

77 În speță, conform articolului 1 punctul 1 din Decizia-cadru 2004/757, domeniul de aplicare material al acesteia ar acoperi în special substanțele pe care le califică drept „droguri” și care sunt vizate de cele două convenții în cauză.

78 În plus, în opinia Comisiei, Ungaria susține în mod eronat că numai înscrierea anumitor substanțe în tabelele anexate la cele două convenții în discuție și deciziile aferente acestora țin de competența exclusivă a Uniunii. Concluzia contrară ar decurge însă din considerentele (5), (7) și (32) ale Deciziei 2021/3.

79 În ceea ce privește mai precis recomandarea 5.1, Comisia arată că, în temeiul articolului 3 paragraful 5 din Convenția asupra stupefiantelor, un stupefiant din tabelul I al acestei convenții poate fi inclus în tabelul IV al acesteia atunci când el este susceptibil în mod deosebit să dea naștere la abuzuri și să producă efecte nocive și un astfel de pericol nu este compensat prin avantajele terapeutice apreciabile pe care să nu le posede alte substanțe decât cele din tabelul IV. Or, din considerentele (9) și (12) ale Deciziei 2021/3 reiese că este deja stabilit științific că rășina de canabis și canabisul nu au efecte adverse similare celor produse de alte substanțe incluse în tabelul IV, cum ar fi heroina. Prin urmare, s-ar fi recomandat eliminarea lor din același tabel IV, lăsându-le însă în tabelul I din convenția menționată.

80 Or, eliminarea canabisului și a rășinii de canabis din tabelul IV din Convenția asupra stupefiantelor ar afecta și ar modifica normele Deciziei-cadru 2004/757 în materie de sancțiuni, întrucât aceste substanțe nu ar mai putea fi considerate droguri dintre cele mai dăunătoare pentru sănătate, cărora le sunt aplicabile sancțiunile prevăzute la articolul 4 alineatul (2) litera (b) din această decizie-cadru, iar nu cele, mai puțin severe, menționate la articolul 4 alineatul (1) din decizia-cadru menționată.

81 În ceea ce privește Recomandarea 5.4, Comisia menționează că CBD nu este decât un extract vegetal printre altele, astfel încât nu se poate deduce din Hotărârea din 19 noiembrie 2020, B S și C A [Comercializarea canabidiolului (CBD)] (C-663/18, EU:C:2020:938), nici cea mai mică concluzie cu privire la alte extracte și tincturi sau la conținutul lor de THC. Aceste substanțe ar trebui examinate și clasificate de la caz la caz. De altfel, Ungaria ar fi subliniat în mod întemeiat în răspunsul său la scrisoarea de punere în întârziere a Comisiei că extractele și tincturile puteau conține și alte substanțe psihotrope decât THC și, în consecință, că ar intra sub incidența celor două convenții în cauză, în pofida eliminării lor din tabelul I din acestea.

82 Mai mult, considerentul (21) al Deciziei 2021/3 ar enunța că termenul „preparate” care figurează în Convenția asupra stupefiantelor poate acoperi toate produsele care conțin extracte și tincturi de canabis. Prin urmare, eliminarea acestor substanțe din tabelul I din această convenție nu ar schimba nivelul controlului lor internațional, întrucât orice amestec, solid sau lichid, care conține canabis sau rășină de canabis și, prin urmare, orice preparat pe bază de canabis intră sub incidența convenției menționate.

83 În memoriul său în duplică, Ungaria apreciază că trebuie să se ridice problema dacă modificarea, în conformitate cu recomandările OMS, a tabelelor anexate la cele două convenții în cauză ține efectiv de competența externă exclusivă a Uniunii și, prin urmare, dacă Decizia 2021/3 este legală.

84 Această decizie ar viza, ca temei juridic, articolul 83 alineatul (1) TFUE coroborat cu articolul 218 alineatul (9) TFUE. Interpretat în lumina acestei din urmă dispoziții, articolul 83 alineatul (1) TFUE nu ar atribui Uniunii competența de a încheia o convenție internațională. Ar rezulta în mod clar din considerentul (5) al deciziei menționate, dar și din considerentul (32) al acesteia că elementul care ar trebui să stea la baza competenței externe exclusive a Uniunii este faptul că modificarea tabelelor celor două convenții în cauză are repercusiuni directe asupra domeniului de aplicare al dreptului Uniunii în materia controlului drogurilor.

85 Or, această condiție, prevăzută la articolul 3 alineatul (2) TFUE, nu ar fi îndeplinită.

86 Mai întâi, raționamentul expus de Comisie în această privință în memoriul său în replică, astfel cum este sintetizat la punctele 75-82 din prezenta hotărâre, nu ar fi figurat în cererea sa introductivă. El ar constitui, așadar, un argument nou care ar trebui declarat inadmisibil ca atare.

87 În continuare, Comisia nu ar contesta că definiția noțiunii de „drog” din Decizia-cadru 2004/757 rămâne neschimbată ca urmare a modificării tabelelor anexate la cele două convenții în cauză. Dimpotrivă, ea ar susține în prezent că orice modificare a acestor tabele prezintă importanță pentru celelalte dispoziții ale acestei decizii-cadru. Comisia ar cita astfel, în mai multe rânduri, articolul 4 din decizia-cadru menționată, deși nu l-a invocat până în prezent.

88 Ungaria contestă de asemenea interpretarea Comisiei potrivit căreia eliminarea extractelor și tincturilor de canabis din tabelul I anexat la Convenția asupra stupefiantelor nu implică faptul că aceste substanțe ies din domeniul de aplicare al acestei convenții.

89 În sfârșit, Curtea nu ar avea nevoie să examineze dacă competența externă a Uniunii poate fi justificată de faptul că o modificare a tabelelor anexate la cele două convenții în cauză poate modifica aplicarea normelor comune ale Uniunii. Astfel, atunci când atât dispozițiile Uniunii a căror aplicare ar fi pretins afectată de un acord internațional, cât și acest acord internațional însuși prevăd dispoziții minime, nu se poate susține că normele internaționale împiedică deplina aplicare a dreptului Uniunii, după cum ar decurge din Avizul 2/91 (Convenția nr. 170 a OIM) din 19 martie 1993 (EU:C:1993:106, punctul 18).

90 Or, atât titlul Deciziei-cadru 2004/757, care menționează „[stabilirea] dispozițiilor minime”, cât și considerentul (3) al acesteia ar arăta în mod clar că are ca obiect adoptarea unor astfel de dispoziții.

91 În consecință, Uniunea nu poate, în niciun caz, să dispună de o competență externă exclusivă în ceea ce privește modificarea tabelelor anexate la cele două convenții în cauză.

b) Aprecierea Curții

92 Este necesar să se înlăture de la bun început excepția de inadmisibilitate invocată de Ungaria împotriva anumitor argumente ale Comisiei prin care se urmărește să se menționeze existența unei competențe exclusive a Uniunii de a stabili poziția care urmează să fie adoptată în numele Uniunii cu ocazia unei negocieri în cadrul unui organism internațional. Astfel, Comisia nu trebuia să demonstreze existența unei competențe exclusive a Uniunii în cererea sa introductivă, întrucât argumentația sa se întemeia pe premisa că Decizia 2021/3 era validă și că atesta existența acestei competențe exclusive a Uniunii. Așadar, Comisia s-a limitat să precizeze, în replica sa, că, din punctul său de vedere, a treia ipoteză prevăzută la articolul 3 alineatul (2) TFUE era aplicabilă în speță.

93 Pe fond, opiniile părților sunt în dezacord în ceea ce privește interpretarea noțiunii de „modificare” a domeniului de aplicare al dreptului Uniunii în domeniul controlului drogurilor. Ungaria propune o abordare globală și susține că, atât timp cât domeniul de aplicare al Deciziei-cadru 2004/757 rămâne neschimbat, nu poate exista o modificare a normelor de drept al Uniunii. În schimb, Comisia consideră că se aduce atingere domeniului de aplicare al dreptului Uniunii din moment ce clasificarea unei substanțe este modificată. Într-adevăr, o asemenea modificare ar avea impact asupra percepției periculozității unui stupefiant și, în consecință, asupra stabilirii sancțiunilor penale aplicabile.

94 Cu titlu introductiv, este necesar să se arate că textul articolului 218 alineatul (9) TFUE nu face nicio distincție în funcție de natura competenței externe a Uniunii [a se vedea prin analogie Hotărârea din 5 decembrie 2017, Germania/Consiliul, C-600/14, EU:C:2017:935, punctul 49, și Hotărârea din 2 septembrie 2021, Comisia/Consiliul (Acord cu Armenia), C-180/20, EU:C:2021:658, punctul 27]. Prin urmare, este irelevant dacă Uniunea dispune de o competență exclusivă sau partajată în vederea adoptării unei decizii în temeiul acestei dispoziții. Atât într-un caz, cât și în celălalt, Consiliul, la propunerea Comisiei, poate adopta o decizie „de stabilire a pozițiilor care trebuie adoptate în numele Uniunii în cadrul unui organism creat printr-un acord, în cazul în care acest organism trebuie să adopte acte cu efecte juridice, cu excepția actelor care modifică sau completează cadrul instituțional al acordului”.

95 Trebuie amintit că, în conformitate cu a treia ipoteză prevăzută la articolul 3 alineatul (2) TFUE, Uniunea dispune de o competență exclusivă în ceea ce privește încheierea unui acord internațional în cazul în care această încheiere ar putea aduce atingere normelor comune sau ar putea modifica domeniul de aplicare al acestora.

96 Această dispoziție este aplicabilă și atunci când un organism instituit în temeiul unui astfel de acord internațional este chemat să adopte măsuri de executare a acestuia [Hotărârea din 20 noiembrie 2018, Comisia/Consiliul (ZMP Antarctica), C-626/15 și C-659/16, EU:C:2018:925, punctul 112]. În plus, lipsa calității Uniunii de membră a unei organizații internaționale nu împiedică posibilitatea exercitării efective a competenței externe a acesteia din urmă, în special prin intermediul statelor membre care acționează în mod solidar în interesul Uniunii [a se vedea în acest sens Avizul 2/91 (Convenția nr. 170 a OIM) din 19 martie 1993, EU:C:1993:106, punctul 5, și Hotărârea din 12 februarie 2009, Comisia/Grecia, C-45/07, EU:C:2009:81, punctul 31].

97 Or, există un risc de a se aduce atingere unor norme comune ale Uniunii prin angajamente internaționale sau de a se modifica domeniul de aplicare al acestor norme, care este de natură să stabilească o competență externă exclusivă a Uniunii, în cazul în care angajamentele respective intră în domeniul de aplicare al normelor menționate (a se vedea în acest sens Hotărârea din

31 martie 1971, Comisia/Consiliul, 22/70, EU:C:1971:32, punctul 30, și Hotărârea din 4 septembrie 2014, Comisia/Consiliul, C-114/12, EU:C:2014:2151, punctul 68). De altfel, nu este necesar să existe o concordanță completă între domeniul reglementat de acordul internațional și cel al reglementării Uniunii [Avizul 1/03 (Noua Convenție de la Lugano) din 7 februarie 2006, EU:C:2006:81, punctul 126]. Mai precis, domeniul de aplicare al normelor Uniunii poate fi afectat sau modificat prin angajamente internaționale atunci când acestea din urmă țin de un domeniu acoperit deja în mare parte de astfel de norme [Hotărârea din 20 noiembrie 2018, Comisia/Consiliul (ZMP Antarctica), C-626/15 și C-659/16, EU:C:2018:925, punctul 113, precum și jurisprudența citată].

98 Existența unui risc de a se aduce atingere, în sensul articolului 3 alineatul (2) TFUE, poate fi stabilită atunci când, fără să fie în mod necesar în contradicție cu normele comune ale Uniunii, angajamentele internaționale în discuție pot avea incidență asupra sensului, a domeniului de aplicare și a eficacității acestor norme [a se vedea în acest sens Avizul 1/13 (Aderarea unor state terțe la Convenția de la Haga) din 14 octombrie 2014, EU:C:2014:2303, punctul 85, Avizul 2/15 (Acordul de liber schimb cu Singapore) din 16 mai 2017, EU:C:2017:376, și Hotărârea din 20 noiembrie 2018, Comisia/Consiliul (ZMP Antarctica), C-626/15 și C-659/16, EU:C:2018:925, punctul 114].

99 În speță, din articolul 1 punctul 1 literele (a) și (b) din Decizia-cadru 2004/757 reiese că noțiunea de „drog” este definită în special prin trimitere la cele două convenții în cauză. Astfel cum a arătat doamna avocată generală la punctul 59 din concluzii, prin efectuarea unei asemenea trimiteri, instituțiile Uniunii au semnalat decizia lor de a se asigura că Uniunea Europeană își aliniază acțiunile la politicile internaționale de control al drogurilor și, în consecință, la convențiile menționate.

100 În fapt, așa cum enunță considerentele (5) și (32) ale Deciziei 2021/3, orice modificare a tabelelor anexate la convențiile respective este încorporată direct în normele comune ale Uniunii, astfel încât o asemenea modificare va afecta direct conținutul Deciziei-cadru 2004/757.

101 În această privință, în ceea ce privește, în primul rând, recomandarea 5.1, aceasta urmărea modificarea clasificării canabisului și a substanțelor legate de canabis prin eliminarea acestora din tabelul IV anexat la Convenția asupra stupefiantelor, care identifică cele mai nocive stupefiante care sunt „lipsit[e] de orice interes cunoscut pentru tratamentul ființelor umane”, astfel cum se explică în comentariile la Convenția unică asupra stupefiantelor din 1961 (Organizația Națiunilor Unite, 1975) în ceea ce privește articolul 3 paragraful 3 punctele (i) și (ii) din Convenția asupra stupefiantelor (punctul 7).

102 Or, deși din articolul 4 din Decizia-cadru 2004/757 rezultă că, în principiu, statele membre trebuie să prevadă, pentru infracțiunile prevăzute la articolul 2 din aceasta, sancțiuni penale privative de libertate având o durată maximă de cel puțin unu până la trei ani, articolul 4 alineatul (2) litera (b) din această decizie-cadru precizează totuși că statele membre trebuie să ia măsurile necesare pentru ca infracțiunile menționate la articolul 2 punctul 1 literele (a)-(c) din aceasta să fie pasibile de sancțiuni penale privative de libertate având o durată maximă de cel puțin cinci până la zece ani atunci când aceste infracțiuni implică drogurile cele mai dăunătoare pentru sănătate sau atunci când ele au produs vătămarea gravă a sănătății mai multor persoane.

103 Așadar, Comisia susține în mod întemeiat că, având în vedere definiția noțiunii de „drog” din Decizia-cadru 2004/757 prin trimitere, printre altele, la Convenția asupra stupefiantelor, eliminarea includerii canabisului și a substanțelor legate de canabis din tabelul IV din această convenție putea conduce la neaplicarea sancțiunilor prevăzute la articolul 4 alineatul (2) litera (b) din această decizie-cadru.

104 Rezultă că Recomandarea 5.1 putea avea impact asupra sensului și a domeniului de aplicare al normelor Uniunii, ceea ce este suficient pentru a constata că o luare de poziție cu privire la adoptarea acestei recomandări intra în competența exclusivă a Uniunii în temeiul celei de a treia ipoteze prevăzute la articolul 3 alineatul (2) TFUE.

105 În ceea ce privește, în al doilea rând, Recomandarea 5.4, aceasta intenționa să elimine termenii „extracte și tincturi” din tabelul I din această convenție. În esență, era vorba despre a nu mai clasifica extractele și tincturile de canabis fără proprietăți psihoactive printre stupefiante și, prin urmare, despre a autoriza comercializarea acestora, menținând totodată vigilența în ceea ce privește extractele și tincturile de canabis care au astfel de proprietăți. Procedând astfel, această recomandare avea ca efect excluderea acestor „extracte și tincturi” din domeniul de aplicare al Deciziei-cadru 2004/757, ținând seama de trimiterea efectuată la articolul 1 punctul 1 din această decizie-cadru la cele două convenții în cauză.

106 Or, astfel cum a arătat în esență doamna avocată generală la punctul 63 din concluzii, o asemenea excludere ar fi avut printre altele ca efect să facă inaplicabile cerințele prevăzute la articolul 4 alineatul (1) din această decizie-cadru în materie de sancțiuni penale care trebuie impuse de statele membre pentru infracțiunile prevăzute la articolul 2 din aceasta.

107 Rezultă că și această recomandare 5.4 putea avea impact asupra sensului și domeniului de aplicare al normelor Uniunii, ceea ce este suficient pentru a constata că o luare de poziție cu privire la adoptarea acestei recomandări intra în competența exclusivă a Uniunii în temeiul celei de a treia ipoteze prevăzute la articolul 3 alineatul (2) TFUE.

108 Dat fiind că situația nu este, așadar, comparabilă cu cea constatată la punctele 18 și 21 din Avizul 2/91 (Convenția nr. 170 a OIM) din 19 martie 1993 (EU:C:1993:106), Ungaria nu se poate întemeia pe constatările Curții în acest aviz pentru a se opune interpretării potrivit căreia Uniunea dispune de o competență externă exclusivă pentru adoptarea Deciziei 2021/3.

109 Prin urmare, contrar susținerilor Ungariei, Uniunea dispunea de o competență exclusivă pentru a purta negocierile privind recomandările 5.1 și 5.4 în cadrul Comisiei pentru stupefiante și pentru a lua poziție în favoarea adoptării lor în cadrul acesteia. Consiliul a adoptat deci în mod întemeiat Decizia 2021/3 în vederea stabilirii poziției care urma să fie adoptată în numele Uniunii în cadrul negocierilor din cadrul Comisiei pentru stupefiante. Prin nerespectarea acestei decizii, Ungaria a încălcat, așadar, competența exclusivă a Uniunii.

110 În consecință, al doilea motiv al Comisiei, întemeiat pe încălcarea de către Ungaria a articolului 3 alineatul (2) TFUE, trebuie admis.

2. Cu privire la primul motiv, întemeiat pe încălcarea articolelor 1 și 2 din Decizia 2021/3, precum și a articolului 288 al patrulea paragraf TFUE

111 Întrucât Ungaria a invocat o excepție de nelegalitate a Deciziei 2021/3 în memoriul în apărare, aceasta trebuie examinată în prealabil.

a) Cu privire la excepția de nelegalitate a Deciziei 2021/3

1) Argumentația părților

112 Ungaria invocă nelegalitatea Deciziei 2021/3. Ținând seama de intervalul scurt de timp care s-a scurs între adoptarea acestei decizii și cea de a șaizeci și treia sesiune a Comisiei pentru stupefiante, care a avut loc înainte chiar de expirarea termenului prevăzut la articolul 263 al șaselea paragraf TFUE pentru a formula o acțiune în anulare, Ungaria s-ar fi aflat în imposibilitatea de a contesta în mod util decizia menționată. Nu numai că nu ar fi putut pregăti o acțiune în anulare în acest scurt interval de timp, dar nici Curtea nu ar fi putut să o examineze pe fond și să garanteze astfel protecția jurisdicțională efectivă a acestui stat. Nici chiar introducerea unei acțiuni în anulare, însoțită de o cerere de măsuri provizorii, nu ar fi fost în mod necesar suficientă pentru a înlătura efectul indezirabil al Deciziei 2021/3.

113 În plus, Ungaria arată că faptul că nu a introdus o acțiune în anulare împotriva Deciziei 2021/3 nu o poate împiedica să invoce nelegalitatea acesteia în temeiul articolului 277 TFUE în cadrul prezentei acțiuni în constatarea neîndeplinirii obligațiilor. Aceasta cu atât mai mult cu cât introducerea, după votul în cadrul Comisiei pentru stupefiante, a unei acțiuni în anulare împotriva acestei decizii nu ar fi permis Ungariei nici să își valorifice punctul de vedere, nici să evite inițierea unei proceduri de constatare a neîndeplinirii obligațiilor.

114 Pe de altă parte, nu poate fi vorba despre eludarea termenelor de procedură prevăzute la articolul 263 TFUE atunci când problemele ridicate de un act al Uniunii nu sunt identificabile la momentul adoptării sale și nu pot fi detectate decât în stadiul punerii sale în aplicare.

115 Întrucât Comisia nu a făcut dovada efectivității unei acțiuni în anulare îndreptate împotriva Deciziei 2021/3, ea nu se poate opune aplicabilității articolului 277 TFUE, care completează articolul 263 TFUE, în caz contrar Ungaria fiind privată de dreptul său la protecție jurisdicțională efectivă, astfel cum este garantat la articolul 47 din Carta drepturilor fundamentale a Uniunii Europene.

116 În plus, nimeni nu ar putea fi urmărit pentru un act nelegal. Or, întrucât votul în cadrul Comisiei pentru stupefiante a finalizat atingerea adusă intereselor Ungariei prin această decizie, nu aceasta din urmă ar fi cea care ar leza de acum înainte interesele Ungariei, ci procedura de constatare a neîndeplinirii obligațiilor inițiată ca urmare a încălcării sale.

117 În orice caz, Ungaria apreciază că a demonstrat, ca răspuns la al doilea motiv al Comisiei, că Decizia 2021/3 este un act inexistent care ar trebui să facă obiectul unei examinări din oficiu de către Curte.

118 Comisia susține, întemeindu-se pe Hotărârea din 6 martie 1979, Simmenthal/Comisia (92/78, EU:C:1979:53, punctul 39), că excepția de nelegalitate a Deciziei 2021/3 este vădit inadmisibilă întrucât Ungaria ar fi avut în mod indiscutabil posibilitatea de a o contesta pe calea acțiunii în anulare.

2) Aprecierea Curții

119 Trebuie amintit că sistemul căilor de atac instituit prin Tratatul FUE face distincție între acțiunile prevăzute la articolele 258 și 259 TFUE, prin intermediul cărora se urmărește să se constate faptul că un stat membru nu și-a îndeplinit obligațiile care îi revin, și acțiunile prevăzute la articolele 263 și 265 TFUE, prin intermediul cărora se urmărește controlul legalității actelor sau al abținerilor de a acționa ale instituțiilor Uniunii. Aceste căi de atac urmăresc obiective diferite și sunt supuse unor modalități diferite (Hotărârea din 30 iunie 1988, Comisia/Grecia, 226/87, EU:C:1988:354, punctul 14, Hotărârea din 27 octombrie 1992, Comisia/Germania, C-74/91, EU:C:1992:409, punctul 10, precum și Hotărârea din 27 martie 2019, Comisia/Germania, C-620/16, EU:C:2019:256, punctul 89).

120 Curtea a dedus de aici că un stat membru nu ar putea să invoce în mod util, în lipsa unei dispoziții a acestui tratat care să îl autorizeze expres în acest sens, nelegalitatea unei decizii sau a unei directive al cărei destinatar este ca mijloc de apărare împotriva unei acțiuni în constatarea neîndeplinirii obligațiilor întemeiate pe neexecutarea acestei decizii sau a acestei directive și că situația ar putea fi alta doar dacă actul în cauză ar fi afectat de vicii deosebit de grave și de evidente, astfel încât să poată fi calificat drept act inexistent (a se vedea Hotărârea din 30 iunie 1988, Comisia/Grecia, 226/87, EU:C:1988:354, punctul 16, Hotărârea din 27 octombrie 1992, Comisia/Germania, C-74/91, EU:C:1992:409, punctul 11, precum și Hotărârea din 27 martie 2019, Comisia/Germania, C-620/16, EU:C:2019:256, punctul 89).

121 Curtea a considerat de asemenea că, în calitate de membru al Consiliului, emitent al deciziei de stabilire a poziției care urmează să fie adoptată în numele Uniunii cu ocazia unei negocieri în cadrul unui organism internațional, un stat membru avea neîndoielnic cunoștință de aceasta, chiar dacă, din punct de vedere formal, acesta nu era destinatarul ei, și era pe deplin în măsură să formuleze o acțiune în anularea acestei decizii, cu respectarea termenului de două luni stabilit la articolul 263 al șaselea paragraf TFUE (a se vedea în acest sens Hotărârea din 27 martie 2019, Comisia/Germania, C-620/16, EU:C:2019:256, punctul 90).

122 În plus, după cum s-a arătat la punctul 119 din prezenta hotărâre, acțiunea în constatarea neîndeplinirii obligațiilor are un obiect specific care constă exclusiv în constatarea de către Curte a încălcării de către un stat membru a obligațiilor care îi revin. Prin urmare, o astfel de acțiune nu poate fi instrumentalizată de statul urmărit în vederea remedierii pasivității sale și a lipsei contestării directe, pe calea acțiunii în anulare, a actului pe care Comisia îi reproșează că l-a încălcat.

123 Din moment ce o acțiune în constatarea neîndeplinirii obligațiilor nu privește nicidecum aplicabilitatea unui act al unei instituții, al unui organ, al unui oficiu sau al unei agenții a Uniunii, iar, în conformitate cu articolul 277 TFUE, o excepție de nelegalitate are ca finalitate tocmai obținerea inaplicabilității unui astfel de act, un stat membru nu poate fi autorizat să invoce, în cadrul unei asemenea acțiuni, o excepție de nelegalitate a unui astfel de act al Uniunii, oricare ar fi acesta, cu excepția cazului în care este afectat de vicii deosebit de grave și de evidente, astfel încât să poată fi calificat drept act inexistent, astfel cum s-a arătat la punctul 120 din prezenta hotărâre.

124 În fapt, statul membru care dorește să profite de o eventuală acțiune în constatarea neîndeplinirii obligațiilor pentru a contesta legalitatea actului de drept derivat a cărui încălcare a motivat introducerea acestei acțiuni încalcă prezumția de validitate de care beneficiază orice act de drept derivat. Această prezumție implică, pentru toate subiectele dreptului Uniunii, obligația de a recunoaște deplina eficacitate a actelor de drept derivat al Uniunii atât timp cât nevaliditatea

acestora nu a fost stabilită de Curtea de Justiție a Uniunii Europene (a se vedea în acest sens Hotărârea din 13 februarie 1979, Granaria, 101/78, EU:C:1979:38, punctele 4 și 5, precum și Hotărârea din 7 iunie 1988, Comisia/Grecia, 63/87, EU:C:1988:285, punctele 10 și 11) și de a respecta forța lor executorie atât timp cât instanța Uniunii nu a decis să suspende executarea lor (Hotărârea din 21 septembrie 1989, Hoechst/Comisia, 46/87 și 227/88, EU:C:1989:337, punctul 64). Aceste acte produc, prin urmare, efecte juridice atât timp cât nu au fost revocate, anulate în cadrul unei acțiuni în anulare sau declarate nevalide în urma unei trimiteri preliminare sau a unei excepții de nelegalitate (Hotărârea din 5 octombrie 2004, Comisia/Grecia, C-475/01, EU:C:2004:585, punctul 18, și Hotărârea din 10 septembrie 2019, HTTS/Consiliul, C-123/18 P, EU:C:2019:694, punctul 100).

125 Astfel, imposibilitatea unui stat membru de a invoca nelegalitatea actului a cărui nerespectare a determinat Comisia să inițieze o procedură de constatare a neîndeplinirii obligațiilor în privința sa ține de principiul potrivit căruia, în afara cazurilor expres prevăzute, economia tratatelor interzice statelor membre să își facă dreptate ele însele (Hotărârea din 13 noiembrie 1964, Comisia/Luxemburg și Belgia, 90/63 și 91/63, EU:C:1964:80, pagina 1232).

126 În cazul în care un stat membru consideră că un act de drept derivat conține elemente incompatibile cu dreptul Uniunii, el are posibilitatea de a acționa fie în cadrul Consiliului, fie alertând Comisia, fie, în sfârșit, în cadrul unor căi de atac jurisdicționale pentru a obține eliminarea acestor incompatibilități. În schimb, un stat membru nu își poate lua, în niciun caz, libertatea de a adopta în mod unilateral măsuri de corecție sau măsuri de apărare destinate să remedieze o eventuală nerespectare de către un alt stat membru sau de către o instituție a Uniunii a normelor dreptului Uniunii (a se vedea în acest sens Hotărârea din 25 septembrie 1979, Comisia/Franța, 232/78, EU:C:1979:215, punctul 9, Hotărârea din 12 februarie 2009, Comisia/Grecia, C-45/07, EU:C:2009:81, punctul 26, precum și Hotărârea din 27 martie 2019, Comisia/Germania, C-620/16, EU:C:2019:256, punctul 88) fără a repune în discuție cerința fundamentală a ordinii juridice a Uniunii pe care o constituie aplicarea uniformă a dreptului Uniunii (Hotărârea din 21 februarie 1991, Zuckerfabrik Süderdithmarschen și Zuckerfabrik Soest, C-143/88 și C-92/89, EU:C:1991:65, punctul 26).

127 Or, așa cum a arătat în esență doamna avocată generală la punctul 96 din concluzii, atunci când un stat membru nu introduce o acțiune în anulare împotriva unui act al cărui destinatar este în termenul de două luni prevăzut la articolul 263 al șaselea paragraf TFUE, acesta nu poate contesta ulterior legalitatea sa în cadrul unei proceduri de constatare a neîndeplinirii obligațiilor, în caz contrar periclitând aplicarea coerentă și uniformă a dreptului Uniunii, care constituie o caracteristică fundamentală a ordinii juridice a Uniunii. Permițând statelor membre să beneficieze de avantajele Uniunii, tratatele le impun totodată obligația de a respecta normele lor. Actul unui stat membru de a rupe unilateral, potrivit concepției sale despre interesul său național, echilibrul dintre avantajele și responsabilitățile care decurg din apartenența sa la Uniune repune în discuție egalitatea statelor membre în fața dreptului Uniunii, cu încălcarea obligațiilor de solidaritate acceptate de statele membre prin aderarea lor la Uniune și care fac parte din bazele esențiale ale ordinii juridice a acesteia. O astfel de atitudine este, în plus, susceptibilă să creeze discriminări în detrimentul resortisanților statelor membre și, în primul rând, al celor ai statului care se situează în afara normei Uniunii (Hotărârea din 7 februarie 1973, Comisia/Italia, 39/72, EU:C:1973:13, punctele 24 și 25).

128 Pe de altă parte, într-un context caracterizat de urgența generată de concomitența sau cvasiconcomitența dintre, pe de o parte, decizia Consiliului de stabilire a poziției care urmează să fie adoptată în numele Uniunii cu ocazia unei negocieri în cadrul unui organism internațional și,

pe de altă parte, votul în cadrul acestui organism, un stat membru care are îndoieli cu privire la validitatea unei astfel de decizii ar trebui să profite de termenul care curge între prezentarea de către Comisie a versiunii definitive sau cvasidefinitive a proiectului de decizie și votul Consiliului care poate conduce la adoptarea sa pentru a-și elabora cererea introductivă și o cerere de suspendare a executării acestei decizii, în conformitate cu articolul 160 alineatul (1) din Regulamentul de procedură. În această perspectivă, Comisia trebuie să depună eforturi, la modul general, pentru a-și prezenta propunerea suficient de devreme pentru a permite Consiliului să își finalizeze procesul decizional în vederea stabilirii în timp util a poziției care urmează să fie adoptată în numele Uniunii în ceea ce privește negocierile și votul în cadrul unui astfel de organism.

129 Obținerea suspendării executării deciziei menționate ar avea ca efect privarea temporară a acesteia de prezumția sa de validitate. Într-o asemenea situație, statele membre și instituțiile Uniunii rămân totuși supuse, conform articolului 4 alineatul (3) TUE, unor obligații reciproce de cooperare loială (a se vedea în acest sens Hotărârea din 10 februarie 1983, Luxemburg/Parlamentul, 230/81, EU:C:1983:32, punctele 37 și 38). În special, revine statelor membre sarcina de a se asigura că nu aduc atingere, înainte ca Curtea să se pronunțe pe fond, cerinței de reprezentare unitară a Uniunii, în timp ce revine Comisiei sarcina de a face uz de calitatea sa de negociator al acțiunii externe în cauză pentru a menține, în măsura posibilului, efectul util al procedurii jurisdicționale în fața Curții, de exemplu prin încercarea de a obține amânarea votului în cadrul organismului internațional în cauză.

130 Pe de altă parte, trebuie subliniat că imposibilitatea unui stat membru de a invoca o excepție de nelegalitate în cadrul unei acțiuni în constatarea neîndeplinirii obligațiilor nu aduce însă atingere posibilității acestuia de a contesta temeinicia interpretării pe care o reține Comisia cu privire la actul de drept derivat pe care pretinde că acesta l-a încălcat. Astfel, atunci când un text de drept derivat poate primi mai multe interpretări, el trebuie interpretat, în măsura posibilului, în sensul conformității sale cu dispozițiile tratatelor. Similar, supremația acordurilor internaționale încheiate de Uniune față de textele de drept derivat impune ca acestea din urmă să fie interpretate, în măsura posibilului, în conformitate cu acordurile respective (a se vedea în acest sens Hotărârea din 13 decembrie 1983, Comisia/Consiliul, 218/82, EU:C:1983:369, punctul 15, Hotărârea din 10 septembrie 1996, Comisia/Germania, C-61/94, EU:C:1996:313, punctul 52, precum și Hotărârea din 17 octombrie 2024, PT Pelita Agung Agrindustri și PT Permata Hijau Palm Oleo/Comisia, C-112/23 P, EU:C:2024:899, punctul 38).

131 În sfârșit, și fără a fi necesar să se examineze mai aprofundat argumentele invocate de Ungaria în susținerea unei pretinse nelegalități a Deciziei 2021/3, este necesar să se constate că acest stat membru nu prezintă niciun element de natură să dovedească faptul că această decizie ar fi afectată de un viciu atât de grav și de evident încât ar pune în discuție însăși existența sa (a se vedea prin analogie Hotărârea din 11 octombrie 2016, Comisia/Italia, C-601/14, EU:C:2016:759, punctul 34).

132 În consecință, excepția de nelegalitate a Deciziei 2021/3 ridicată de Ungaria trebuie declarată inadmisibilă.

b) Cu privire la încălcarea articolelor 1 și 2 din Decizia 2021/3, precum și a articolului 288 al patrulea paragraf TFUE

1) Argumentația părților

133 Comisia susține că Ungaria a încălcat Decizia 2021/3 prin faptul că nu s-a conformat, cu ocazia votului său în cadrul Comisiei pentru stupefiante, poziției adoptate de Consiliu în această decizie. În această privință, nu ar avea importanță faptul că Ungaria s-a prevalat de considerații sanitare și sociale pentru a-și justifica opoziția față de recomandările 5.1 și 5.4. Comisia amintește în acest sens că, în temeiul articolului 288 al patrulea paragraf TFUE, o decizie adoptată de Uniune este obligatorie în toate elementele sale, astfel încât nu poate fi aplicată în mod selectiv, așa cum a procedat Ungaria.

134 Ungaria contestă că a încălcat această decizie, din moment ce ea constituie un act inexistent. Astfel, întrucât Uniunea nu este competentă să adopte decizia menționată, aceasta ar fi fost adoptată cu încălcarea articolului 5 alineatul (2) TUE.

2) Aprecierea Curții

135 Decizia 2021/3 a fost adoptată în temeiul articolului 218 alineatul (9) TFUE, care prevede adoptarea nu a unei simple recomandări, ci a unei „decizii” de stabilire a poziției care trebuie adoptată în numele Uniunii în cadrul unui organism creat printr-un acord internațional. Această decizie produce, așadar, efecte juridice obligatorii, întrucât stabilește pentru statele membre poziția Uniunii la cea de a șaizeci și treia sesiune a Comisiei pentru stupefiante și le impune să apere această poziție. În plus, decizia menționată a fost publicată în seria L a *Jurnalului Oficial al Uniunii Europene*, drept act cu caracter obligatoriu (a se vedea în acest sens Hotărârea din 1 octombrie 2009, Comisia/Consiliul, C-370/07, EU:C:2009:590, punctul 44, și Hotărârea din 27 martie 2019, Comisia/Germania, C-620/16, EU:C:2019:256, punctele 78 și 80).

136 Or, după cum rezultă din cuprinsul punctelor 109 și 131 din prezenta hotărâre, Uniunea era într-adevăr competentă să adopte Decizia 2021/3 în temeiul articolului 3 alineatul (2) TFUE.

137 În plus, contrar celor pretinse de Ungaria, această decizie beneficiază de o prezumție de validitate, conform jurisprudenței amintite la punctul 124 din prezenta hotărâre, astfel încât acest stat membru trebuia să îi respecte forța executorie în lipsa oricărei suspendări a executării sale pronunțate de Curte.

138 În consecință, primul motiv al Comisiei trebuie admis.

3. Cu privire la al treilea motiv, întemeiat pe încălcarea principiului cooperării loiale garantat la articolul 4 alineatul (3) TUE

a) Argumentația părților

139 Comisia apreciază că Ungaria a încălcat principiul cooperării loiale, consacrat la articolul 4 alineatul (3) TUE, prin faptul că nu a votat în cadrul Comisiei pentru stupefiante în conformitate cu Decizia 2021/3 și prin faptul că și-a exprimat în mod public dezacordul față de recomandările OMS, care figurau pe ordinea de zi.

140 Or, astfel cum ar rezulta din Hotărârea din 27 martie 2019, Comisia/Germania (C-620/16, EU:C:2019:256, punctul 94), obligația statelor membre de a respecta o decizie adoptată în temeiul articolului 218 alineatul (9) TFUE este o expresie specifică a cerinței unei reprezentări unitare a Uniunii.

141 Acțiunea Ungariei ar fi agravată de faptul că votul său în cadrul Comisiei pentru stupefiante a avut loc fără avertisment și fără consultarea prealabilă a instituțiilor Uniunii. În cadrul Comisiei pentru stupefiante, Ungaria nu s-ar fi putut exprima decât în numele Uniunii și, ținând seama de competența externă exclusivă a acesteia din urmă, ea nu ar fi putut să exprime decât poziția Uniunii.

142 În plus, Ungaria nu ar fi luat nicio măsură, nici la reuniunea Comisiei pentru stupefiante, nici ulterior, pentru a remedia consecințele comportamentului său ori cel puțin pentru a atenua consecințele acestuia și pentru a înlătura îndoielile cu privire la acțiunea sa viitoare. Ungaria nu ar fi recunoscut, așadar, caracterul nelegal al comportamentului său în cadrul Comisiei pentru stupefiante și ar fi insistat chiar asupra legitimității acțiunilor sale.

143 Comisia subliniază că autoritățile maghiare aveau deja cunoștință de poziția care se intenționa a fi adoptată în numele Uniunii înainte chiar ca propunerea sa să fie prezentată Consiliului. Prin urmare, dacă ar fi avut cu adevărat intenția de a o contesta, Ungaria ar fi avut timpul necesar pentru a-și pregăti calea de atac înainte de reuniunea Comisiei pentru stupefiante.

144 În cele din urmă, având în vedere că, în general, OMS nu își publică rapoartele înainte de sfârșitul lunii noiembrie, intervalul de timp disponibil pentru elaborarea propunerii Comisiei și pentru coordonarea interinstituțională în vederea pregătirii poziției care urmează să fie adoptată de Uniune în cadrul sesiunii Comisiei pentru stupefiante din luna martie a anului următor ar fi extrem de scurt. Adesea, termenul de două luni prevăzut la articolul 263 al șaselea paragraf TFUE pentru introducerea unei acțiuni în anulare împotriva deciziei Consiliului de stabilire a unei astfel de poziții, calculat de la notificarea acestei decizii, nu ar expira înainte de începerea sesiunii de primăvară a Comisiei pentru stupefiante. Faptul că acest termen este în curs nu s-ar opune însă ca decizia să producă efecte juridice și ca statele membre care sunt destinatarele acesteia să i se conformeze.

145 Ungaria contestă că a încălcat principiul cooperării loiale.

146 În primul rând, nelegalitatea Deciziei 2021/3, care rezultă din încălcarea articolului 3 alineatul (2) TFUE, ar împiedica constatarea oricărei încălcări a acestui principiu de către acest stat membru. Această nelegalitate ar însemna astfel că statul membru menționat putea să își exprime în mod liber propria poziție în cadrul Comisiei pentru stupefiante.

147 În al doilea rând, Ungaria susține că nu este singura responsabilă de situație. În această privință, ea subliniază tardivitatea cu care Comisia a prezentat Consiliului propunerea sa de decizie. Votul în cadrul Comisiei pentru stupefiante ar fi intervenit, în consecință, înainte de expirarea termenului de introducere a acțiunii de două luni de care dispunea Ungaria pentru a contesta Decizia 2021/3. O asemenea practică ar încălca dreptul la protecție jurisdicțională efectivă al statelor membre. Într-adevăr, principiul cooperării loiale trebuie interpretat în lumina dreptului la protecție jurisdicțională efectivă, astfel cum este garantat la articolul 47 din Carta drepturilor fundamentale. Cele câteva zile care au trecut între adoptarea acestei decizii și votul privind modificările nu ar fi fost suficiente pentru a introduce o acțiune, precum și o cerere de măsuri provizorii și nici pentru ca Curtea să se pronunțe cu privire la acestea.

148 În plus, Ungaria precizează că, din cauza acestui calendar strict, ea nu a adoptat poziția sa definitivă cu privire la recomandările OMS decât chiar înainte de sesiune, ținând seama în această privință de Hotărârea din 19 noiembrie 2020, B S și C A [Comercializarea canabidiolului (CBD)] (C-663/18, EU:C:2020:938).

149 Pe de altă parte, ar trebui să se distingă prezenta cauză de cea în care s-a pronunțat Hotărârea din 5 decembrie 2017, Germania/Consiliul (C-600/14, EU:C:2017:935). Aceste două cauze ar prezenta, desigur, punctul comun că statul membru în cauză nu dispunea de suficient timp pentru a contesta deciziile în litigiu și nici pentru a solicita suspendarea executării acestor decizii. Cu toate acestea, spre deosebire de cauza în care s-a pronunțat această hotărâre, efectele ireversibile cauzate de Decizia 2021/3 la sesiunea Comisiei pentru stupefiante ar persista în speță, ceea ce ar aduce atingere dreptului la protecție jurisdicțională efectivă.

150 În al treilea rând, OMS nu ar fi furnizat niciun argument concret, nici pe plan sanitar, nici social sau juridic, în susținerea unei utilități practice a recomandărilor sale, al căror unic efect ar putea fi să transmită publicului mesajul că riscurile legate de canabis pentru societate și pentru sănătatea publică au fost supraestimate cu ocazia elaborării celor două convenții în cauză și că acestea sunt, așadar, prea stricte în ceea ce privește controlul introdus pentru canabis.

151 În al patrulea rând, recomandările OMS nu ar putea să favorizeze accesul la preparatele pe bază de canabis în scopuri terapeutice, din moment ce au ca scop doar facilitarea cercetării privind astfel de întrebuințări.

b) Aprecierea Curții

152 Astfel cum a afirmat Curtea în mod repetat, în toate domeniile care corespund obiectivelor tratatelor, articolul 4 alineatul (3) TUE impune statelor membre să faciliteze Uniunii îndeplinirea misiunii sale și să se abțină de la orice măsuri care ar putea pune în pericol realizarea acestor obiective [Hotărârea din 31 martie 1971, Comisia/Consiliul, 22/70, EU:C:1971:32, punctul 21, Avizul 2/91 (Convenția nr. 170 a OIM) din 19 martie 1993, EU:C:1993:106, punctul 10, precum și Hotărârea din 5 noiembrie 2002, Comisia/Danemarca, C-467/98, EU:C:2002:625, punctul 110, și Hotărârea din 8 martie 2022, Comisia/Regatul Unit (Combaterea fraudei privind subevaluarea), C-213/19, EU:C:2022:167, punctul 527].

153 Prin urmare, atunci când se constată că materia unui acord internațional sau a unei convenții internaționale intră, în parte, în competența Uniunii și, în parte, în competența statelor membre, trebuie să se asigure o strânsă cooperare între acestea din urmă și instituțiile Uniunii, atât în procesul de negociere și de încheiere a angajamentelor asumate, cât și cu ocazia executării acestora. Această obligație de cooperare decurge din cerința existenței unei unități în reprezentarea internațională a Uniunii [Avizul 2/91 (Convenția nr. 170 a OIM) din 19 martie 1993, EU:C:1993:106, punctul 36, și Avizul 1/94 (Acorduri anexate la Acordul OMC) din 15 noiembrie 1994, EU:C:1994:384, punctul 108, precum și Hotărârea din 20 aprilie 2010, Comisia/Suedia, C-246/07, EU:C:2010:203, punctul 73].

154 Obligațiile speciale de acțiune și de abținere la care este astfel supus un stat membru nu pot tolera ca acesta să prezinte, într-un organism creat printr-un acord internațional, o propunere unilaterală care îl disociază de strategia comună elaborată în cadrul Consiliului. O asemenea situație poate, într-adevăr, să compromită principiul unității în reprezentarea internațională a

Uniunii și a statelor membre ale acesteia, dar și să diminueze puterea de negociere a acestora în raport cu celelalte părți la convenția menționată (a se vedea în acest sens Hotărârea din 20 aprilie 2010, Comisia/Suedia, C-246/07, EU:C:2010:203, punctele 103 și 104).

155 Obligațiile care le revin statelor membre în temeiul principiului cooperării loiale, astfel cum au fost amintite la punctele 152-154 din prezenta hotărâre, se impun *a fortiori* acestora în domeniul competențelor exclusive ale Uniunii.

156 În plus, așa cum a arătat în esență doamna avocată generală la punctul 156 din concluzii, întemeindu-se pe Hotărârea din 14 martie 1973, Westzucker (57/72, EU:C:1973:30, punctul 17), este inerent nu numai noțiunii înseși de Uniune, ci și aplicării unei proceduri de vot cu majoritate în Consiliu ca statele membre să își valorifice interesele în cadrul mecanismelor de deliberare colectivă create de tratate în vederea punerii în aplicare a obiectivelor Uniunii.

157 Trebuie amintit totodată că respectarea de către statele membre a unei decizii adoptate de Consiliu în temeiul articolului 218 alineatul (9) TFUE este o expresie specifică a cerinței unei reprezentări internaționale unitare a Uniunii care decurge din obligația de cooperare loială (a se vedea prin analogie Hotărârea din 27 martie 2019, Comisia/Germania, C-620/16, EU:C:2019:256, punctul 94).

158 Rezultă că, pe de o parte, prin faptul că nu a votat în cadrul Comisiei pentru stupefiante în conformitate cu Decizia 2021/3 și, pe de altă parte, prin faptul că și-a exprimat în mod public dezacordul față de recomandările OMS, care figurau pe ordinea de zi, Ungaria a încălcat principiul cooperării loiale prevăzut la articolul 4 alineatul (3) TUE. Un astfel de comportament a adus atingere eficacității acțiunii internaționale a Uniunii, precum și credibilității și reputației acesteia din urmă pe scena internațională.

159 Pe de altă parte, argumentația Comisiei întemeiată pe faptul că Ungaria nu a luat nicio măsură pentru a remedia consecințele comportamentului său sau cel puțin pentru a atenua consecințele acestuia și pentru a înlătura îndoielile cu privire la acțiunea sa viitoare urmărește să răspundă afirmațiilor Ungariei potrivit cărora votul în litigiu în cadrul Comisiei pentru stupefiante ar fi un caz izolat și, având în vedere explicațiile pe care acest stat membru le-a furnizat, nimic nu ar permite să se concluzioneze că acesta din urmă ar putea să adopte un comportament similar în viitor. Or, este suficient să se constate că, în orice caz, aceste împrejurări nu au impact asupra neîndeplinirii obligației de cooperare loială care rezultă din comportamentul statului membru menționat, constatat la punctul 157 din prezenta hotărâre.

160 Având în vedere considerațiile care precedă, al treilea motiv al Comisiei trebuie admis.

161 Având în vedere ansamblul considerațiilor care precedă, este necesar să se constate că, prin faptul că nu a urmat poziția Uniunii Europene la cea de a șaizeci și treia sesiune reconvocată a Comisiei pentru stupefiante a Consiliului Economic și Social al Organizației Națiunilor Unite referitor la modificarea înscrierii în liste a canabisului și a substanțelor legate de canabis, Ungaria, în primul rând, nu și-a îndeplinit obligațiile care îi revin în temeiul Deciziei (UE) 2021/3, obligatorie pentru aceasta conform articolului 218 alineatul (9) TFUE coroborat cu articolul 288 al patrulea paragraf TFUE, în al doilea rând, a încălcat competența externă exclusivă a Uniunii prevăzută la articolul 3 alineatul (2) TFUE și, în al treilea rând, a încălcat principiul cooperării loiale consacrat la articolul 4 alineatul (3) TUE.

Cu privire la cheltuielile de judecată

162 În temeiul articolului 138 alineatul (1) din Regulamentul de procedură, partea care cade în pretenții este obligată, la cerere, la plata cheltuielilor de judecată. Întrucât Comisia a solicitat obligarea Ungariei la plata cheltuielilor de judecată, iar aceasta din urmă a căzut în pretenții, se impune obligarea acesteia la plata cheltuielilor de judecată.

Pentru aceste motive, Curtea (Marea Cameră) declară și hotărăște:

1) **Prin faptul că nu a urmat poziția Uniunii Europene la cea de a șaizeci și treia sesiune reconvocată a Comisiei pentru stupefiante a Consiliului Economic și Social al Organizației Națiunilor Unite referitor la modificarea înscrierii în liste a canabisului și a substanțelor legate de canabis, Ungaria, în primul rând, nu și-a îndeplinit obligațiile care îi revin în temeiul Deciziei (UE) 2021/3 a Consiliului din 23 noiembrie 2020 privind poziția care urmează să fie adoptată, în numele Uniunii Europene, la cea de a șaizeci și treia sesiune reconvocată a Comisiei [pentru stupefiante], referitor la modificarea tabelelor de substanțe în ceea ce privește canabisul și substanțe legate de canabis, anexate la Convenția unică asupra stupefiantelor din 1961, astfel cum a fost modificată prin Protocolul din 1972, și la Convenția asupra substanțelor psihotrope din 1971, obligatorie pentru aceasta conform articolului 218 alineatul (9) TFUE coroborat cu articolul 288 al patrulea paragraf TFUE, în al doilea rând, a încălcat competența externă exclusivă a Uniunii Europene prevăzută la articolul 3 alineatul (2) TFUE și, în al treilea rând, a încălcat principiul cooperării loiale consacrat la articolul 4 alineatul (3) TUE.**

2) **Obligă Ungaria la plata cheltuielilor de judecată.**

Semnături